

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΜΑΪΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 53ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Στη θεομηνία του νεοφιλελευθερισμού

Τις τελευταίες ημέρες γίνεται ολοένα και πιο φανερό ότι η κυβέρνηση Σημίτη προετοιμάζεται να προχωρήσει στη λήψη ακόμα σκληρότερων μέτρων λιτότητας. Το γεγονός ότι οι δείκτες της οικονομίας (πληθωρισμός, δημόσια ελλείμματα, δημόσιο χρέος) δεν προσεγγίζουν τους στόχους του προϋπολογισμού, γεννά ανησυχία στα υπουργεία εθνικής οικονομίας και οικονομικών. Παράλληλα η απόφαση της κυβέρνησης Κολ να προωθήσει τη διάλυση του γερμανικού κράτους πρόνοιας δείχνει τους άξονες που ακολουθούν τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης για να ενταχθούν στην οικονομική και νομισματική ένωση. Η έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος ο οποίος ζήτησε την όξυνση και τη συνέχιση για 10 ακόμα χρόνια της λιτότητας, αλλά και δημοσιεύματα του τύπου προλειαίνουν το έδαφος για τα νέα μέτρα: διεύρυνση των ιδιωτικοποιήσεων, απολύσεις, περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων.

Είναι σαφές πως οι πολιτικάντικοι ενδοιασμοί που απέτρεπαν την αποχαλίνωση της λιτότητας αίρονται. Οι προϋποθέσεις που έχει θέσει η συνθήκη του Μάαστριχτ για την οικονομική και νομισματική ένωση δεν εκπληρώνονται από καμία ευρωπαϊκή χώρα με την εξαίρεση του Λουξεμβούργου. Προϋποθέσεις που αποβλέπουν στην εξομείωση των ευρωπαϊκών οικονομιών και την ενσωμά-

τωσή τους σε έναν ευρύτερο οικονομικό μηχανισμό, ο οποίος θα είναι αρκετά αποτελεσματικός και ανταγωνιστικός στους οικονομικούς σχηματισμούς της NAFTA και των χωρών της νοτιοανατολικής Ασίας.

Ακριβώς στην προσπάθειά της η Ευρωπαϊκή Ένωση (και μέσα σ' αυτήν και η Ελλάδα) να γίνει πιο ανταγωνιστική επιτίθεται και διαλύει τα εργασιακά δικαιώματα, μειώνει τα εισοδήματα των ασθενέστερων στρωμάτων, καταργεί τις κοινωνικές παροχές. Με δυο λόγια συμπιέζει το κόστος εργασίας. Ας μην ξεχνάμε ότι η τεράστια οικονομική ανάπτυξη που έχουν πετύχει οι χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας θεμελιώθηκε στην αμελικτική πάταξη κάθε συνδικαλιστικής δραστηριότητας και την πέρα από οποιοδήποτε όριο συμπίεση των μισθών. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η έννοια της οικονομικής ανάπτυξης, όχι μόνο δεν είναι συνυφασμένη με την οικονομική ευμάρεια, αλλά βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με τα συμφέροντα των ασθενέστερων οικονομικά στρωμάτων.

Μπροστά σ' αυτήν την επίθεση της κυριαρχίας οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να αντιπαρατάξουν την αντίστασή τους, δεν μπορούν να προτάξουν μια διαφορετική προοπτική. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι απολύτως αφομοιωμένη στο σύστημα και καμία διάθεση δεν έχει να παρεκτραπεί πέρα από μερικές ευγενικές διαμαρτυρίες. Οι

αναπολήσεις στον παλιό καλό καιρό της κρατικής οικονομίας δεν μπορούν να προσδώσουν καμιά προοπτική για το μέλλον. Οι εργαζόμενοι δεν αναζητούν τους πραγματικούς ενόχους της κοινωνικής κατάστασης. Αντιθέτως παρασυρμένοι από την άγρια προπαγάνδα των ΜΜΕ φαίνεται ότι ψάχνουν για αποδιοπομπαίους τράγους στο πρόσωπο των οικονομικών προσφύγων. Θα κινούνταν στα όρια της γελοιότητας όποιος θα ισχυριζόταν ότι έχει βέβαιες και απόλυτες απαιτήσεις στα ζητήματα που γεννάει η επίθεση της κυριαρχίας. Σίγουρα όμως, σε μια πρώτη φάση, θα πρέπει να οργανωθεί καλύτερα η ιδεολογικοπολιτική μάχη ενάντια στην κυρίαρχη ιδεολογία, να καταδειχτεί η φενάκη της οικονομικής ανάπτυξης, αλλά και του ρατσισμού.

Γ.Α.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

Αγωνιστικές κινητοποιήσεις

Φοιτητές στην Αθήνα και μαθητές στα Χανιά αρθρώνουν το δικό τους λόγο παρεμβαίνοντας στις συγκεντρώσεις.

Σελ. 4

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Οι διώξεις συνεχίζονται...

Η κυβέρνηση του Μεξικό ανακοίνωσε την "αποκάλυψη" της συννομωσίας του EZLN διατάζοντας παράλληλα την εισβολή στρατιωτικής δύναμης 60.000 ανδρών στην περιοχή των Ζαπατίστας.

Σελ. 5

MUMIA ABU JAMAL

"Θρησκεία μου, η ελευθερία!"

Σε συνέντευξή του ο αγωνιστής θανατοποινίτης μιλά για τις συνθήκες της φυλακής, τις κοινωνικές συνθήκες της ανισότητας, αλλά και για το πώς αντιλαμβάνεται την επανάσταση.

Σελ. 6

Έφυγε ο Άλμπερτ Μέλτσερ!

Ο Άλμπερτ Μέλτσερ, που πέθανε σε ηλικία 76 ετών, ήταν γνωστή μορφή του διεθνούς αναρχικού κινήματος. Η 60χρονη δέσμευσή του στο κίνημα επέζησε της κατάρρευσης της Ισπανικής Επανάστασης, του εμφυλίου πολέμου και του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Στήριξε το ελευθεριακό πρόταγμα του 1960 και το οδήγησε διαμέσου των αντιδραστικών προκλήσεων του 1980 και του 1990.

Συνδικαλιστής σ' ολόκληρη τη ζωή του, πολέμησε τους μαυροπουκαμισάδες του Mosley (Σ.Τ.Ν: ιδρυτή στη δεκαετία του '20 της Βρετανικής Φασιστικής Λεγεώνας), στήριξε ενεργά τις αναρχικές κομμούνες της Ισπανικής Επανάστασης, τις πολιτοφυλακές και τη γερμανική αντι-ναζιστική αντίσταση και υπήρξε παίκτης - κλειδί στη στάση του Καίρου στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Μεταπολεμικά βοήθη-

σε την αναδόμηση της ισπανικής αντι-φρανκικής αντίστασης και του διεθνούς αναρχικού κινήματος. Στην προσωπική του δράση περιλαμβάνεται η έκδοση της επιθεώρησης Cuddon's Cosmopolitan -ένα σατυρικό περιοδικό που πρωτοεκδόθηκε το 1965-, καθώς και η ίδρυση του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού (Anarchist Black Cross), μια ομάδα δραστηριών μελών στήριξης φυλακισμένων, και η επακόλουθη εφημερίδα Black Flag. Ίσως το πιο διαχρονικό κληροδότημα του είναι το πιο περιεκτικό αναρχικό βρετανικό αρχείο, η Kate Sharpley βιβλιοθήκη.

Γεννήθηκε στο Λονδίνο του Όργουελ. Από νταρος αποφασίζει σε ηλικία 15 χρόνων να αναμειχθεί με την επαναστατική πολιτική παρακινούμενος, όπως υποστηρίζει, από τα μαθήματα μποξ. Το "κοινό" σπορ αποδοκιμαζόταν από τους διευθυντές του Edmonton School

και τον τοπικό υποψήφιο του Εργατικού Κόμματος, δρ. Edith Summerhill. Ίσως ήταν τα γυμνασμένα από το μποξ πόδια του που τον έκαναν να αντέξει αργότερα τον υπέρβαρο όγκο του. Το μποξ τον έκανε αναμφίβολα αμείλικτο κριτή των αντίπαλων δυνάμεων και των αδυναμιών. Το μελετηρό σχολιαρόπαιδο του δρόμου παρακολούθησε την πρώτη αναρχική συζήτηση το 1935, όπου υπερασπίστηκε το μποξ απέναντι στην Έμμα Γκόλντμαν. Έγινε δυναμικό μέλος των συζητήσεων.

Ο κεντρικός ρόλος που έπαιξαν οι αναρχικοί ενάντια στην άνοδο του Φράνκο στην Ισπανία ενίσχυσε και το βρετανικό αναρχισμό. Ο Άλμπερτ βοήθησε στην οργάνωση αποστολής όπλων από το Αμβούργο στην Ισπανία και λειτούργησε ως σύνδεσμος στο ισπανικό αναρχικό δίκτυο πληροφόρησης.

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: G.K.Br.K.T.

★ Αθώωθηκαν οι Ρούσης, Διαμαντόπουλος. Αυτό λίγο πολύ το περιμέναμε. Ο βασικός μάρτυρας κατηγορίας ανήκει στο φασιστικό κόμμα "ελληνισμός". Ο ελληνάρας, βλέπετε, συγχύστηκε κι έκανε μήνυση.

★ Αρρώστησε η Βουγιουκλάκη και βγάλαν είδηση τα κανάλια. Γιατί τόση φασαρία για ένα πολιτιστικό μηδενικό;

★ Άγριες συγκρούσεις στη Γερμανία για το φορτίο πυρηνικών αποβλήτων. Απ' ό,τι φαίνεται, μετά τις γαλλικές πυρηνικές δοκιμές ζεστάθηκαν και οι γερμανοί διαχειριστές της πυρηνικής τεχνολογίας. Αλλά και το δυναμικό αντιπυρηνικό κίνημα που δείχνει να περνά μια νέα άνοιξη.

★ Λόγος για τους πολλούς συνταξιούχους που υπάρχουν στην Ευρώπη γίνεται από πολλές ευρωπαϊκές εφημερίδες. Σκοτώνουν τα άλογα όταν γεράσουν, σκέφτονται τα αφεντικά. Ας έχουμε το νου μας.

★ Χίλιοι νέοι καρκίνοι κάθε χρόνο στη χώρα μας από τη χρήση φυτοφαρμάκων, ιδιαίτερα στις εντατικές καλλιέργειες των θερμοκηπίων. Ψεκάστε, ρουφήξτε, τελειώσατε!

★ Α, πρόεδρε μόλις γυρίσεις από την Αμερική πες μας τι συζητήσατε με το αφεντικό για την τρομοκρατία. Γιατί ο Σημίτης μάλλον δεν κατάλαβε. Τους ακουμπάμε;

★ Φοβάται ο υπουργός εξωτερικών επίθεση της Τουρκίας. Πείτε μας κύριε Πάγκαλε, εσείς από πού θα πολεμήσετε; Από την Αμερική ή από την Ευρώπη; Έτσι, γιατί είχα μια συνομιλία με ένα συγγενή μου στην Αυστραλία.

Και η είδηση της εβδομάδας: κανένα αστυνομικό όργανο δεν πιάστηκε (ή τουλάχιστον δεν ανακοινώθηκε κάτι τέτοιο) για εμπόριο ναρκωτικών, σωματεμπορία, κλοπή, προστασία σε μαγαζιά, βιασμό, δολοφονία αλλοδαπού κλπ.. Πάει χάλασε ο κόσμος.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ

Για το Μάη του '36 στην Κοζάνη

Δε θα κάνουμε αναφορά στα γεγονότα του Μαΐου του '36, για τον απλούστατο λόγο ότι έχουμε μαζί μας τον μπάμπη-Γιάννη τον Ταμτάκο που θα μπορούσε να κάνει μια πληρέστερη ιστορική αναδρομή. Το μόνο που θέλουμε να πούμε είναι ότι η συζήτηση αυτή γίνεται με αφορμή τη συμπλήρωση 60 χρόνων από τα γεγονότα του Μάη του '36 χωρίς να επιδιώκουμε την αντιγραφή της ιστορίας, αλλά υιοθετώντας πρακτικές και κρατώντας τα στοιχεία εκείνα τα οποία δε θα μας υπαγορεύσουν αλλά θα μας βοηθήσουν στον τρόπο δράσης μας.

Πριν αρχίσει η συζήτηση θα θέλαμε να αναφερθούμε στη σημερινή κοινωνικοπολιτική κατάσταση όπως τη βλέπουμε ύστερα από συζητήσεις που έγιναν μέσα στο στέκι. Βρισκόμαστε μερικά χρόνια μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ το οποίο φαίνεται τελικά ότι -άθελ'α του- έπαιξε το ρόλο του "προστάτη" της εργατικής τάξης, δηλαδή του αντίβαρου στις προθέσεις του δυτικού κεφαλαίου. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι το παραπάνω γεγονός δεν μπορεί φυσικά να αποτελέσει ουσιαστική διαφορά μεταξύ των δύο καθεστώτων. 6-7 χρόνια λοιπόν μετά την πτώση η κοινωνία έχει δεχθεί την επέλαση του νεοφιλελευθερισμού (διεθνοποίηση του κεφαλαίου, ιδιωτικοποιήσεις) με όλες τις συνέπειές του. Η εξειδίκευση από τα πρώτα στάδια της εκπαίδευσης μέχρι την υποτιθέμενη ολοκλήρωση της, η χειραφέτηση ακόμα και από την οικογένεια, η επανατοποθέτηση των αξιών στην κοινωνία, έχουν σαν αποτέλεσμα την προώθηση του ιδιωτικού συμφέροντος και όχι του κοινωνικού. Ο άνθρωπος προορίζεται πριν ακόμα τη γέννησή του για

μια θέση στην παραγωγή. Αναπόφευκτα λοιπόν η άνιση κατανομή του πλούτου γίνεται εντονότερη (οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι) οπότε μπορούμε πιο εύκολα να διακρίνουμε το διαχωρισμό της κοινωνίας σε τάξεις.

Τα ΜΜΕ έχουν προωθήσει την άποψη ότι ζούμε σε μια εποχή οικονομικής κρίσης. Αυτό βέβαια δεν ισχύει γιατί η εργατική τάξη περνάει μια από τις μεγαλύτερες οικονομικές κρίσεις μετά το 2ο Παγκόσμιο πόλεμο, ενώ οι κεφαλαιοκράτες έχουν πολλαπλασιάσει τα κέρδη τους. Άλλωστε ο ρόλος των ΜΜΕ είναι πολύ συγκεκριμένος: Σκοπός τους είναι η αποχαύνωση μέσα από μια κοινωνία του θεάματος, στην οποία θέαμα γίνεται ακόμη και ο πόνος ή η δυστυχία, περιορίζοντας τα όνειρα και τις επιδιώξεις όλων των καταπιεσμένων. Φυσικά όποιος περνάει μέσα από το κόσκινο των ΜΜΕ διατηρώντας το όραμα της ελευθερίας και προχωρώντας σε κάποιους τρόπους αντίστασης, τον αναλαμβάνουν τα πατροπαράδοτα μέσα της κρατικής καταστολής. Βέβαια δεν μπορούμε να πούμε ότι οι διάφορες εστίες κοινωνικής αντίστασης σήμερα αποτελούν άμεση απειλή για το κράτος. Ακόμη όμως και η μεθόδευση της καταστολής τους, αποδεικνύει ότι αποτελούν τη σπίθα για μετέπειτα κοινωνικές εξεγέρσεις.

Εκτός από αυτές τις μεθόδους καταστολής το κράτος χρησιμοποιεί και άλλες συνταγές όπως το παραμύθι του εθνικισμού, το οποίο χρησιμοποιεί σε χρονικές στιγμές όπου οι κοινωνικές αντιστάσεις έχουν οξυνθεί. Πρόσφατο παράδειγμα είναι το ζήτημα των Σκοπίων ή και η τελευταία "ένταση στο Αιγαίο" όπου μετά από μια καλοστημένη πλύση εγκεφάλου από τα ΜΜΕ άρχισε να απο-

τελεί κυρίαρχο ζήτημα για τον ελληνικό λαό, ενώνοντάς τον μπροστά στον εξωτερικό κίνδυνο και κάνοντάς τον να παραβλέψει τα ουσιαστικά προβλήματα του.

Όλα τα παραπάνω μαζί με την απογοήτευση από τον δήθεν σοσιαλισμό προκάλεσαν μια γενικότερη αδιαφορία και έναν ωχαδερφισμό πάνω στην οποία πατάει η επέλαση του καπιταλισμού. Είναι απαραίτητη η δεδομένη χρονική στιγμή η δημιουργία πυρήνων αντίστασης. Με αυτή τη λογική ένα κομμάτι της νεολαίας Κοζάνης -και όχι μόνο- προχωρήσαμε στη δημιουργία ενός αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού κέντρου το οποίο θα προσπαθήσει να συσπειρώσει όλα τα κομμάτια που αντιστέκονται. Βέβαια το στέκι έχει και σκοπό να προτείνει έναν εναλλακτικό τρόπο σκέψης και διασκέδασης που θα διαφέρει ριζικά από αυτά που προτείνονται από την αστική κοινωνία. Έτσι λοιπόν σε μια πόλη όπου για παράδειγμα τοπικό κανάλι έχει προωθήσει σε αστέρα της τηλεόρασης τον επίφανη νεοφασίστα Κ.Πλεύρη σαν πρώτος στόχος του στεκιού προβάλλει η αντιπληροφόρηση. Πέρα από αυτό μέσα στο στέκι θα αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας πάνω στους τρόπους δράσης

Την Πέμπτη 9 Μάη στα ΤΕΙ Κοζάνης το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Κοζάνης οργάνωσε εκδήλωση για τα 60 χρόνια από την εργατική εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη. Στην εκδήλωση συμμετείχε ο αγωνιστής του εργατικού κινήματος Γιάννης Ταμτάκος, ο οποίος δικάστηκε και εξορίστηκε ως υπαίτιος των γεγονότων μαζί με άλλους 50 αγωνιστές. Στην εκδήλωση συζητήθηκε ο ρόλος των σταλινικών και του ΚΚΕ στη προπολεμική Ελλάδα στα πλαίσια της συμφωνίας Στάλιν-Χίτλερ οι μορφές οργάνωσης του επαναστατημένου προλεταριάτου, ο ρόλος των κομμάτων και των ιεραρχικών στην αφομοίωση του εργατικού κινήματος καθώς και οι σημερινές κοινωνικές και πολιτικές συνέπειες και οι τρόποι αντίστασης και οργάνωσης των αντιστεκόμενων. Στην εκδήλωση εκφράστηκαν ερωτηματικά και αγωνίες ανθρώπων που ζουν στην επαρχία και έγινε διάλογος για το πως μπορεί μια συλλογική προσπάθεια να παρέμβει ουσιαστικά και δημιουργικά αποτελώντας πρόταση ζωής σε μια πόλη χωρίς πολλές δυνατότητες για τους κατοίκους της. Η εκδήλωση αυτή άφησε σε όλους τις καλύτερες εντυπώσεις. Καλή αρχή στους συντρόφους από την Κοζάνη.

και θα προσπαθήσουμε να κάνουμε συγκεκριμένες τις διεκδικήσεις μας. Αλληλέγγυοι σε όλα τα αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά εγχειρήματα και σε όλους όσους αντιστέκονται μέσα στην κοινωνία θα προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε ένα κέντρο με δυναμικό τρόπο δράσης.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ
ΣΤΕΚΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

Για επικοινωνία:
Τ.Θ. 114 / Τ.Κ. 501 00 / Κοζάνη

Το αδιαχώρητο γινόταν κατά τη διάρκεια της δίκης του πανεπιστημιακού καθηγητή Γ.Ρούση και του ηθοποιού Β.Διαμαντόπουλου. Πολύς κόσμος, ανώνυμοι και επώνυμοι, ήταν εκεί για να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στους δύο διωκόμενους. Σ' αυτούς που λίγο μετά τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, είχαν τον θάρρος και -γιατί όχι- το θράσος να πουν πως καλώς γινόταν τα όποια επεισόδια στο Πολυτεχνείο. Σαφώς και η δίωξη γνώμης, άποψης ή ιδεών μας βρίσκει μαχητικά αντίθετους και πολέμιους, αλλά από την άλλη μας δείχνει ξεκάθαρα τα όρια της δημοκρατίας τους. Σε περιό-

Δίκη Ρούση-Διαμαντόπουλου

δους οριακών καταστάσεων και διαμόρφωσης -ή κατασκευής- ευρείας κοινωνικής συναίνεσης για κάποιο γεγονός, η αντίθετη έκφραση άποψης διώκεται και θα διώκεται. Ας μην ξεχνάμε τις δίωξεις πριν λίγο καιρό για το Μακεδονικό. Γιατί ναι μεν η άποψη, η έκφραση γνώμης και η προπαγάνδα ιδεών είναι "κατάκτηση" της αστικής δημοκρατίας, αλλά μόνο σε περιόδους κοινωνικής και ταξικής "ειρήνης". Γιατί σε περιόδους κρίσης η καταστολή έρχεται να καλύψει τις "αδυναμίες" της δημοκρατίας τους.

Σ' αυτή τη δίωξη των δύο επώνυμων κατηγορουμένων (όπου βασικοί μάρτυρες κατηγορίας ήταν οι εφεδρείες του συστήματος, οι φασίστες), ξεχάστηκαν εντελώς από τους συμπαράστατες ο λόγος της δίωξης. Μετά τα γεγονότα του Πολυτεχνείου εκατοντάδες άτομα που ήταν οι πρωταγωνιστές και η αφορμή των δηλώσεων των Ρούση-Διαμαντόπουλου πέρασαν από δίκες και καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές φυλάκισης. Κανείς απ' αυτούς που κάλεσαν σε συμπάρασταση ή απ' αυτούς που βρέθηκαν εκεί, την Πέμπτη 9/5, ημέρα της δίκης, δεν παραβρέθηκαν σε κάποιες από τις

δεκάδες δίκες των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου. Αλλά ούτε και την ίδια μέρα που βρέθηκαν στα δικαστήρια, "αλληλέγγυοι" στους δύο, δεν πέρασαν από την αίθουσα όπου δεκατρείς νεοαίοι καταδικάστηκαν σε 16 μήνες φυλάκιση (με ανασταλτικό χαρακτήρα της έφεσης).

Κύριοι αλληλέγγυοι, υποκριτές και εξυμνοί διαχειριστές καταστάσεων και συγκυριών ώστε να επιπλεύσετε, από την δίωξη των Ρούση-Διαμαντόπουλου τώρα, κάποιων άλλων αύριο, δεν ξεχνάμε την επιείκην της στάσης σας σ' αυτά καθαυτά τα γεγονότα, που εγκωμιάσαν οι παραπάνω. Είστε άξιοι της πολιτικής υπεραξίας που αποκομίσατε...

Για την ιστορία μόνο ότι και οι δύο αθώωθηκαν...

Γ.Κ.

Εκδηλώσεις...

★ Τη Δευτέρα 13 Μαΐου, στις 8 το βράδυ, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα θα κουβεντιάσει την προπαγάνδα και διοργάνωση της συναυλίας που θα γίνει στις 23 Μαΐου στην Πλατεία Κλαυθμώνος. Η συνάντηση θα γίνει στα γραφεία του Δικτύου Κινήσεων για την Υπεράσπιση Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων (Βαλτετσίου 35).

★ Την Τρίτη 14 Μαΐου, στις 8.30 το βράδυ, στον ίδιο χώρο θα γίνει συζήτηση σχετικά με τον αγώνα των Ζαπατίστας στο Μεξικό με στόχο τη συγκρότηση Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης και στην Αθήνα.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλε Καφε, Ανω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Δάσος, αξιοποίηση και "εθνική πολιτική"

Σε λίγους μήνες το καλοκαίρι έρχεται, χιλιάδες στρέμματα δάσους θα γίνουν στάχτη. Στο κείμενο που ακολουθεί δε θα διαβάσετε εκθεσούλα για την καταστροφή του δάσους. Αλλά, στα πλαίσια της ενημέρωσης, θέλουμε να κατονομάσουμε σε γενικές γραμμές αυτούς που έχουν συμφέρον από την αξιοποίηση του

Η ελληνική αστική τάξη από την σύστασή της (1828) έχει φανερώσει την αντίληψή της περί της αξιοποίησης των δασικών εκτάσεων. Το ίδιο και η Εκκλησία που μετά την αποχώρηση των Τούρκων καταπάτησε χιλιάδες στρέμματα τα οποία πουλάει κατά βούληση όταν έχει ... ανάγκη.

Από το 1828 έως σήμερα, οι ιδιοκτήτες καταπατητές, οι εργολάβοι, οι συνεταιρισμοί, το δημόσιο, οι τεχνικές εταιρίες, οι κεφαλαιοκράτες και πολλοί συνεταιρισμοί, το δημόσιο, οι τεχνικές εταιρίες, οι κεφαλαιοκράτες και πολλοί ακόμα έχουν "αξιοποιήσει" σημαντικό μέρος αυτών των περιοχών: "μεγάλα έργα", εργοστάσια, λατομεία, οικοπεδοποίηση, ξενοδοχειακές μονάδες είναι οι κυριότερες μορφές "αξιοποίησης". Ακολουθούν οι βοσκότοποι και τα χωράφια.

Το σκληρό είναι γνωστό εδώ και πολλά χρόνια: φωτιές, περιφράξεις, αυθαίρετες κατασκευές, νομοσχέδια, υπουργικές αποφάσεις... Εξετάζοντας τη συμπεριφορά των κυβερνήσεων από την εποχή του Μεταξά (για να μην πούμε του Καποδίστρια) μέχρι την εποχή του Λαλιώτη ένα συμπέρασμα βγαίνει: η εξουσία είτε δικτατορική είτε "δημοκρατική", κερδοσκοπεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε βάρος των δασικών εκτάσεων. Δεκάρα δεν δίνει για τις επιπτώσεις της καταστροφής. Όποιος δεν αλώβητα και ψήφους είναι ελεύθερος να ασελήσει σε βάρος του δάσους.

Και επειδή αναφερόμαστε στην κρατική εξουσία πρέπει να επιστημονούμε το εξής: στον τομέα του περιβάλλοντος (όπως και σε πολλούς άλλους) η χούντα κατάφερε να επιβάλλει ένα γραφειοκρατικό μηχανισμό που μένει αλώβητος μέχρι τις μέρες μας. Τη "χρυσή επταετία" δόθηκαν παράτυπες άδειες λειτουργίας εργοστασίων σε δημόσιες εκτάσεις (ΠΕΤΡΟΛΑ κτλ.) και οι οικοδομικοί συνεταιρισμοί που δημιουργήθηκαν καταπάτησαν περιοχές που χτίστηκαν ή θα χτιστούν σε λίγα χρόνια. (Νέος Βουτσάς, Ανάβυσσος κλπ.) Αυτά δεν αφορούν μόνο την Αττική, αλλά και όλη την περιοχή που οι εξουσιαστές μας ονομάζουν "Ελλάδα". Και

εάν οι υπουργοί του Καραμανλή ήταν σίγουρο ότι θα συνέχιζαν τη λειτουργία αυτού του μηχανισμού (πολλές περιοχές κήκαν και με συνοπτικές διαδικασίες τσιμεντοποιήθηκαν, "νόμιμα" ή παράνομα), το ... "Σοσιαλιστ(ρ)ικό" ΠΑΣΟΚ (με υπουργούς Κουλουμπή, Τρίτση και Λαλιώτη) όχι μόνο δεν τον πείραξε, αλλά τον χρησιμοποίησε κιόλας!!! Για τον κύριο Κασιγιάννη της ΝΔ δεν θα πούμε τίποτα, το παρατσούκλι του, "βαρόνος των αυθαιρέτων" τα λέει όλα!

Τα τελευταία νομοσχέδια, εκτός των μεγάλων έργων, τάζουν πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες στρέμματα -που στην πλειοψηφία τους βρίσκονται σε Αττική, Θεσσαλονίκη, παραθαλάσσιες και τουριστικές περιοχές- σε όσους τα διεκδικούν! Ας μην ξεχνάμε επίσης τα κτηματικά ομόλογα που ανά πάσα στιγμή μπορούν να μπουν σε εφαρμογή. Οι εφιαλτικές λίστες μοιάζουν ατελείωτες και αυτοί που θα επωφεληθούν από τις εντάξεις και τις πωλήσεις γης τρίβουν τα χέρια τους: η μάζα προβλέπεται γερή!

Αν όμως από την μια πλευρά έχουμε να αντιμετωπίσουμε το οργανωμένο συμφέρον, από την άλλη πρέπει να δούμε και το ζήτημα των μεμονωμένων καταπατητών, οι οποίοι επίσης αποτελούν μάλιστα για τα δάση, και πρέπει να το έχουμε ξεκάθαρο στο μυαλό μας ότι ο μεμονωμένος καταπατητής και ιδιοκτήτης αυθαίρετης κατασκευής είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με το "μεγάλο κύκλωμα" και όχι ξεκάρφωτος όπως τον παρουσιάζουν πολλές φορές τα ΜΜΕ. Διότι και εδώ η συμβολή του ελληνικού κράτους είναι καθοριστική. Αυτή η κατάσταση όχι μόνο του αποφέρει κέρδη αλλά τον γλιτώνει και από πολλούς "πονοκεφάλους": εργάτες βρίσκουν δουλειά με πολύ υψηλό μεροκάματο, μπάτσος και διάφοροι κρατικοί υπάλληλοι λαδώνονται, άρα δε ζητάνε αυξήσεις, οικοδομικά υλικά αγοράζονται. Ακολουθεί ένας ολόκληρος μηχανισμός (αυτός που εγκαταστάθηκε επί χούντας): εργολάβοι, μεσίτες, στελέχη υπουργείων και άλλων δημοσίων οργανισμών... Αυτοί έναντι υπέρογκης αμοιβής αναλαμβάνουν τις "βρώμικες" δουλειές: περιφράξεις, λαδώματα, αποχαρκτηρισμοί, πωλήσεις, ανέγερση κατασκευών.

Η θέση μας σαν αντιεξουσιαστές είναι σαφής: ΑΜΕΣΟ ΞΗΛΩΜΑ όχι μόνο των αυθαιρέτων κατασκευών, αλλά και του μηχανισμού εκμετάλλευσης των δασών. Διαχωρίζουμε τη θέση μας για τις παράγκες όσων δεν έχουν πού αλλού να ζήσουν. Και φυσικά δεν τρέφουμε την αυταπάτη ότι το κράτος κάποτε θα ενεργήσει. Τι να γκρεμίσει δηλαδή; Τα εργοστάσια;

Τις βίλες των πλουσίων; Να κλείσει τα λατομεία; Ή θα τολμήσει να γκρεμίσει τις μικροαστικές λογικές του τύπου "για να έχουν κάτι τα παιδιά μου" πάνω στις οποίες στηρίχτηκε η ανάπτυξη του; Το για πόσο καιρό ακόμα θα συνεχίζεται η καταστροφή, εξαρτάται από εμάς τους ίδιους. Πρέπει να καταλάβουμε ότι τα δάση ανήκουν σε όλους μας και όχι μόνο στους πλούσιους. Ήδη αρχίζει να υπάρχει κινητικότητα γύρω από αυτά τα θέματα και σε τοπικό επίπεδο, αλλά και σε συλλογικό.

Έχουμε όμως και ένα χρέος: πρέπει να σταθούμε στο πλευρό όλων αυτών των απόκληρων που για να μην μείνουν άστεγοι χτίζουν παράγκες επικίνδυνες σε περίπτωση σεισμού, χωρίς φως, νερό, τηλέφωνο. (Προεκλογικά μόνο δίνονται τέτοιες παροχές). Το κράτος δεν είναι ανεκτικό απέναντί τους από ανθρωπισμό. Αφ' ενός λύνει το στεγαστικό πρόβλημα, αφετέρου εμφυτεύει (για άλλη μια φορά) τη λογική του διαίρει και βασιλεύει, αφού εντάσσει τον κάθε ένα που δεν έχει την οικονομική δυνατότητα για αξιοπρεπή κατοικία, ατομικά στο προαναφερθέν κύκλωμα. Εξασφαλίζει έτσι τη σωπή του (είναι η ίδια σωπή που προσπαθεί να επιβάλλει για να ικανοποιήσει μερίδα πολιτών. Πρέπει να απατηθούν εργατικές κατοικίες (όχι βέβαια σαν τα γκέτο του Παρισιού ή του Λονδίνου). Η απαίτηση στέγης δεν αποτελεί "ρεφορμιστικό" παράπτωμα, αλλά σύγκρουση με το όλο (παρα)κρατικό κύκλωμα που κερδοσκοπεί σε βάρος των δασών και της ζωής γενικά.

Η προστασία του δάσους δεν είναι τόσο απλή υπόθεση όσο (θέλουν να) φανταζόμαστε. Είναι άλλος ένας αγώνας άρρηκτα δεμένος με τον ευρύτερο ταξικό αγώνα. Καταστροφή του δάσους σημαίνει κέρδη για τους εξουσιαστές, τις εταιρίες και τους πλούσιους ενώ για όλους εμάς καταστροφή της ζωής, μιζέρια και εξαθλίωση.

**ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΕΠΕΣΑΝ ΓΙΑ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ
ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ ΑΠΑΘΕΙΣ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ
ΜΑΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ;**

Απόγονοι του
λήσταρχου Νταβέλλη
Μάρτιος 1996

Σύντροφοι γεία και χαρά!

Καταρχήν συγχαρητήρια για την προσπάθεια που καταβάλλετε για την έκδοση της Αλφα.

Ο λόγος που ερχόμαστε σε επικοινωνία μαζί σας είναι για να σας δώσουμε το κείμενο που συντάξαμε πριν λίγο καιρό και αφορά την "διαχείριση" των δασικών (και όχι μόνο) εκτάσεων στον ελλαδικό χώρο. Ειδικά οι τελευταίες παράγραφοι είναι αρκετά επίκαιρες λόγω των γεγονότων της Πολίχνης. Οι υπόλοιπες θα είναι επίκαιρες σε λίγους μήνες (δυστυχώς)...

Κατά τα άλλα, υπάρχουν κάποια αξιοπρόσεκτα γεγονότα: σε τρεις περιοχές της Ελλάδας ξένες εταιρίες θέλουν να αγοράσουν εδάφη για να κτίσουν ξενοδοχειακές μονάδες, καζίνο και διάφορες άλλες κατασκευές (λουξ κατοικίες, εμπορικά κέντρα). Αυτές οι περιοχές είναι η Υδρα, η Ιεράπετρα Κρήτης και η Πεντέλη. Στις δύο τελευταίες περιπτώσεις πέτρα του σκανδάλου είναι οι "πατέρες" της εκκλησίας!!!

Και κάτι τελευταίο: Μπορεί να έχετε προσέξει, ειδικά εάν περνάτε από γειτονίες μεγαλόαστων (Ψυχικό, Κηφισιά, Γλυφάδα κτλ), καινούργια, ακριβά αυτοκίνητα με πινακίδες ΕΥ..., λοιπόν, αυτές οι πινακίδες είχαν βγει επί χούντας και είχαν σκοπό να εξυπηρετήσουν ξένους "επενδυτές". Δηλαδή να αγοράζουν αυτοί αυτοκίνητα φθηνά για τις μετακινήσεις τους στο εσωτερικό της χώρας. Τον καιρό εκείνον είχαν κυκλοφορήσει περίπου 500 αυτοκίνητα. Κάποιοι "αετονύχιδες" λοιπόν ανακάλυψαν αυτό το "παραθυράκι" και αυτή την στιγμή κυκλοφορούν γύρω στα 6000 αυτοκίνητα με πινακίδες ΕΥ. Με τα μάτια μου έχω δει BMW με ΕΥ - 6112!

Και για να έχουμε υπόψιν μας τα οικονομικά μεγέθη: ένα τέτοιο αυτοκίνητο που κανονικά κοστίζει περίπου 90 εκατομμύρια, αυτοί οι "κύριοι" το αγοράζουν με 15!! Τα σχόλια (περί καταλήστευσης του δημόσιου, πρόκληση για όλα τους που πληρώνουμε πανάκριβα φόρους, ασφάλιστρα, βενζίνες, και τελικά δεν μπορούμε να αποκτήσουμε παρά σαραβάλα) περιττεύουν... Αυτά προς το παρόν σύντροφοι. Αυτό τον καιρό ψάχνουμε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα στα δάση της Αττικής. Θα σας κρατήσουμε ενήμερους...

Φιλικά Γιάννης Κ.
εκ μέρους των Απόγονων
του λήσταρχου Νταβέλλη.

Η δυναμική ενός κινήματος δεν κρίνεται με βάση τον αριθμό των προσώπων που συσπειρώνονται γύρω απ' αυτό. Είναι συνυφασμένη με τη δυνατότητα παρέμβασης στην κοινωνία και διαμόρφωσης τέτοιων όρων ζωής που αρμόζουν σε ελεύθερους ανθρώπους. Αρκετά μας απασχολεί τον τελευταίο καιρό η μορφή της παρέμβασης αυτής, που σαν στόχο έχει την κοινωνική απελευθέρωση. Σκέψεις πάνω σ' αυ-

τό το ζήτημα, δεν μπορούν παρά να μας οδηγήσουν σε δυσάρεστες αξιολογήσεις.

Η περιβόητη "αλληλεγγύη" έχει ταυτιστεί (κυρίως) με πορείες των 200 -300 ατόμων και πάρτυ συμπάραστασης για όσους δεν είχαν την ίδια "τύχη" με μας τους υπόλοιπους, και βίωσαν ή βιώνουν κατ' άμεσο τρόπο την κρατική καταστολή. Πέρα απ' αυτά, η παρέμβαση στην κοινωνία μπορεί, νομίζω, να χαρακτηριστεί ως αποσπασματική, ανάλογα με το ανθρώπινο δυναμικό και τις διαθέσεις του για περαιτέρω ενσχόληση με τα ζητήματα που μας απασχολούν.

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι ένα κίνημα με τόσο υγιείς αντιλήψεις για την ελευθερία και την ισότητα, που έχει επίγνωση της ανάγκης για αλληλεγγύη και αδιαμεσολάβητη συμμετοχική δράση, θεωρείται από τις μεγάλες μάζες ως παροδική φάση στα πλαίσια της θεμιτής αμφισβήτησης μέρους κάθε νέου ανθρώπου, πριν συμπορευθεί με την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων και τις επιταγές της. Και η αν' ηψη αυτή θα εξακολουθεί να υφίσταται, για όσο διάστημα ο χώρος αυτός κλείνεται στον εαυτό του και απομονώνεται από την κοινωνία

και τους απανταχού καταπιεσμένους (φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενους, συνταξιούχους...)

Χαρακτηριστική ήταν, κατά την γνώμη μου, η άποψη που εξέφρασε κάποιος φίλος σε συνέλευση της Πρωτοβουλίας ενάντια στην κρατική καταστολή στη Θεσσαλονίκη, πριν 3-4 μήνες. Τόνισε συγκεκριμένα τον κίνδυνο να γίνουμε γραφικοί την περίοδο εκείνη που η κύρια, ή έστω ουσιαστικότερη αντίδραση μας στα συμβάντα Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου ήταν απλώς το κατέβασμα στους δρόμους της πόλης. Που είναι ασφαλώς πολύ σημαντικό, δεν συγκροτεί όμως μια ενιαία και αποτελεσματική πορεία. Και που, όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων τουλάχιστον, αποτέλεσε υπόθεση ενός συγκεκριμένου αριθμού ανθρώπων που ήταν ήδη γνωστές από την αρχή, ενώ στον αγώνα αυτόν δεν συντάχθηκαν (κατά την πορεία των πραγμάτων) περισσότερα από 30 άτομα, που δεν είχαν μεν σχέση με τους αντιεξουσιαστές, ένωσαν ωστόσο την ανάγκη να συμμετάσχουν στις ανωτέρω εκδηλώσεις συμπάραστασης.

Ίσως και να είμαστε γραφικοί ή εν πάσει περιπτώσει να γίνουμε,

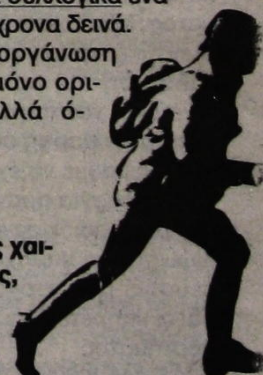
αν δεν συνεδητοποιηθούν κάποια πράγματα. Όπως για παράδειγμα, ότι είναι αναγκαία και επιταχτική η ουσιαστική προσέγγιση φοιτητών και εργαζομένων, γιατί αυτά που καλούμαστε να αντιπαλέψουμε καθημερινά είναι και δικές τους υποθέσεις. Ή, η προσέγγιση των μαθητών, που βιώνουν καθημερινά την καταστολή, σε άλλα επίπεδα, και τις περισσότερες φορές αποδεικνύονται ανίσχυροι μπροστά στις επιταγές των ιδεολογικών μηχανισμών του κράτους και της καθηγητικής αυθεντίας, η οποία άλλωστε αποτελεί ουσιώδη έκφραση τους.

Το να δεχόμαστε πως είναι επιπλαστοί οι διαχωρισμοί σε εργαζόμενους και άνεργους, φοιτητές, μαθητές, συνταξιούχους κτλ, δεν λύνει καθόλου το πρόβλημα, αν στην πράξη αδυνατούμε να σχηματίσουμε κοινό μέτωπο αγώνα. Καθώς όλα τα προαναφερόμενα κομμάτια της κοινωνίας έχουν τα ίδια συμφέροντα, πλήττονται εξίσου από τις μεθοδεύσεις του κράτους και των μηχανισμών που το στηρίζουν και κατά συνέπεια απαιτείται η ουσιαστική σύνδεση τους. Πράγμα που σημαίνει, συνεχή παρουσία στα αμφιθέατρα των

σχολών και τους χώρους εργασίας και συνεχή παρουσία στα κοινωνικά δρώμενα, που πρέπει να εκφράζεται με ποικίλους τρόπους. Αν γίνει μάλιστα και μια σύνδεση με τα πολύ πρόσφατα γεγονότα (βλ. απόφαση Αρείου Πάγου ν' αναρρέσει την απόφαση του δικαστηρίου Λάρισας που καταδίκασε τον Καλαμπόκα σε 17 χρόνια, παραπέμποντας την υπόθεση στα δικαστήρια για τρίτη φορά), καθίσταται επιτακτική η ανάγκη για μια συνολική και συλλογική απάντηση όλης της κοινωνίας σ' αυτή την πρόκληση.

Πρόθεσή μου δεν ήταν να μακρυγορήσω, ελπίζω πάντως να είμαστε όλοι στο μέλλον πιο σκεπτικοί και να ενωθούμε κατά τρόπο αληθινό με την κοινωνία, αγωνιζόμενοι συλλογικά ενάντια στα σύγχρονα δεινά. Διότι η αυτοοργάνωση δεν αφορά μόνο ορισμένους, αλλά όλους.

Με φιλικούς χαιρετισμούς,
Γιούλη,
Θεσσαλονίκη

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 53

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Κινητοποιήσεις στο χώρο της εκπαίδευσης

Την Τετάρτη 8 Μάη πραγματοποιήθηκε 24ωρη απεργία δασκάλων-καθηγητών καθώς και απεργιακές συγκεντρώσεις στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις. Την απεργία είχε κηρύξει η ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΟΙΕΛΕ κ.α. ύστερα από συνεχείς αναβολές, καταπάτηση και μπλοκαρίσματα γενικών συνελεύσεων από πλευράς των γραφειοκρατών επαγγελματιών κομματοσυνδικαλιστών, και ύστερα από τις πιέσεις και διαθέσεις αρκετών εκπαιδευτικών για κινητοποιήσεις.

Στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε μεγάλη σχετική και δυναμική απεργιακή συγκέντρωση, όπου συμμετείχαν καθηγητές, δάσκαλοι από το δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, αδιόριστοι εκπαιδευτικοί, καθώς και φοιτητές και μαθητές. Τα κυριότερα αιτήματα πέρα από τις αυξήσεις των μισθών, την ανεργία, την ελαστικοποίηση (αναπληρωτές, ωρομίσθιοι στο δημόσιο), την αντίθεση στην κατάργηση της επιτερίδας (που θα κάνει ακόμη πιο ζοφερό το καθεστώς των εργασιακών σχέσεων), αφορούσαν και τα νέα δεδομένα και σχεδιασμούς, που δρομολογούνται στο χώρο της εκπαίδευσης. Οι συγκεκριμένοι απεργγοί, άνεργοι εξέφρασαν την αντίθεσή τους στα σχέδια που προωθούν οι κρατικοί παράγοντες του ΥΠ.Ε.Π.Θ., η καθηγητική ιεραρχία και οι τεχνοκρατικές κάστες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης, επιχειρηματικοποίηση, εντατικοποίηση και ακόμη πιο καταταμαχισμένη και ελεγχόμενη γνώση, αναλυτικά προγράμματα πιο πιστά στις ανάγκες της αγοράς. Παράλληλα ένας προβληματισμός σχετικά με το ρόλο του σχολείου σήμερα ως θεσμού ιδεολογικής παρέμβασης στους νέους με σκοπό την πλήρη ένταξη και αφομοίωση τους στη δο-

σμένη κοινωνία, τα περιεχόμενα γνώσης (άμεσα ελεγχόμενα και με συγκεκριμένο σκοπό), οι τεχνοκρατικές μεταρρυθμίσεις, το ζήτημα της αντιταρξικής εκπαίδευσης κ.α., πρέπει να απασχολήσουν έναν πιο ριζοσπαστικό κόσμο που κινείται σ' αυτό το χώρο, παράλληλα με τις υπόλοιπες διεκδικήσεις. Διαμορφώνουν ένα περιεχόμενο δράσης παράλληλα με τις μορφές αγώνα και οργάνωσης, που είναι επίσης ένα ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα. Οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, οι άνεργοι δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα απ' τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες ΟΛΜΕ, ΔΟΕ τις 24ώρες του φεκέ, τα στεία οικονομίστικα αιτήματα. Και τα αποπροσανατολιστικά ιδεολογήματα περί αναβάθμισης κ.τ.λ. Ήδη στη συγκέντρωση της Τετάρτης ένα σημαντικό μέρος γιουχάισε τους γραφειοκράτες της ΔΟΕ, αποκαλώντας τους πουλημένους και ρίχνοντας συμβολικά αυγά. Αξιοσημείωτη είναι επίσης και η προσπάθεια (από πέρυσι) των δασκάλων να συντονίσουν τον αγώνα τους μέσα από τις συνελεύσεις και τις επιτροπές αγώνα.

Στη συγκέντρωση έκαναν παρέμβαση σύμβουλοι, κυρίως από σχολές, μοιράζοντας έντυπο υλικό σχετικά με τις δίκες του Πολυτεχνείου και τη σημασία της καταστολής στα πλαίσια της έντασης των συνθηκών κυριαρχίας και εκμετάλλευσης και των επιλογών του διεθνοποιημένου κεφαλαίου.

Παράλληλα την ίδια μέρα στις 2:30 μ.μ., για το ίδιο θέμα και ενόψει των δικών του Πολυτεχνείου που διεξάγονταν την ίδια μέρα, καθώς και της δίκης Ρούση-Διαμαντόπουλου, η Πρωτοβουλία φοιτητών-σπουδαστών από διάφορες σχολές, έκλεισε τη Σόλωνος για λίγη ώρα. Την ίδια στιγμή περίπου 30 φοιτητές κα-

τέλαβαν συμβολικά την πρυτανεία της ΑΣΟΕΕ για το ίδιο θέμα, ενώ είχαν προγραμματιστεί εξορμήσεις με ντουντούκες και έντυπο υλικό μέσα σε σχολές, καθώς και για ανάλογες κινήσεις σε ορισμένες σχολές (ΑΕΙ και ΤΕΙ Αθήνας). Τέτοιες κινήσεις είναι σημαντικές στα πλαίσια μιας απόπειρας κοινωνικής απεύθυνσης, δεδομένης βέβαια

και της απραξίας που υπάρχει μετά το χειμώνα στους σπουδαστικούς χώρους, αλλά και του συντεχνιασμού και φοιτητοκεντρισμού που επικρατεί. Παράλληλα αποφασίστηκε η συνέπεια, συνέχεια και συντονισμός τέτοιων κινήσεων σε περισσότερες σχολές, το επόμενο διάστημα, που παραμένει ένα ανοιχτό στοίχημα.

Φ.Κ.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΕ Ο,ΤΙ ΚΑΤΑΣΤΕΛΜΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Η τακτική του κράτους να αποφυλακίσει τους απεργούς πείνας Κ. Καραρέμα και Χ. Μαρίνο με σοβαρές και μη αντιστρεπτές επιπλοκές στην υγεία τους λίγο πριν τους συναντήσει ο θάνατος, η εισβολή της αστυνομίας στο Πολυτεχνείο το πρωί της 18ης Νοέμβρη, η σύλληψη πάνω από 500 ανθρώπων και οι βαριές ποινές που ακολούθησαν -μεταξύ των οποίων και έντεκα που δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα- καθώς επίσης και η εισαγγελική δίωξη κατά του ηθοποιού Διαμαντόπουλου και του καθηγητή του πανεπιστημίου Γ. Ρούση, με την κατηγορία του "εγκώμιασμού παρανόμων πράξεων", επειδή εξέφρασαν σε τηλεοπτική εκπομπή αντίθετη άποψη απ' αυτήν που ακουγόταν σε όλους τους ραδιοτηλεοπτικούς δέκτες εκείνες τις μέρες, έδειξαν πως το κράτος δεν έχει κανένα "φιλελεύθερο" ενδοιασμό στο να προχωρήσει σε μαζικές διώξεις πολιτικών ενεργειών και απόψεων.

Για την εισβολή στο Πολυτεχνείο "επιστρατεύτηκαν" τα αλυσοπρίονα των αστυνομικών ειδικών δυνάμεων με τις χακί στολές, που αντικατέστησαν επάξια τα τανκς της δικτατορίας.

Για τη "συμμόρφωση" των "ταραξιών" αναβίωσε η απαίτηση της χούντας του Μεταξά για "δηλώσεις μετάνοιας" από τους "αντιφρονούντες" μέσα από τις ερωτήσεις των προέδρων που εκδόσαν ως τώρα υποθέσεις συλληφθέντων του Πολυτεχνείου.

Για το "σφραγισμό" τους, επιβλήθηκαν διαφορετικές ποινές για τις ίδιες κατηγορίες (από 40 μήνες χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα ως και 4 μήνες με αναστολή), γεγονός που οφείλεται στη διαφορετική πολιτική στάση των συλληφθέντων στο δικαστήριο και στη διαφορετική κάθε φορά σύνθεση της δικαστικής έδρας.

Κι ενώ οι δίκες-παρωδίες των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου συνεχίζονται κατά ομάδες, η εκδίκαση της εισαγγελικής δίωξης που ασκήθηκε κατά του Ρούση και του Διαμαντόπουλου, την Πέμπτη στις 9 Μαΐου, καταδεικνύει πως το κράτος δεν έχει σκοπό να εξαλείψει μόνο κάθε δυναμική έκφραση αντίστασης στην κατασταλτική του βαρβαρότητα, όπως ήταν άλλωστε η κατάληψη του Πολυτεχνείου, αλλά και οποιονδήποτε άνθρωπο που τολμά να καταδείξει με μια απλή δήλωση τους μύθους που χρησιμοποιεί η κυρίαρχη ιδεολογία για την επίτευξη της κοινωνικής "ειρήνης".

Μιας κοινωνικής "ειρήνης" που όταν απειλείται, το κράτος παρατάσει τους ροπαλοφόρους του για να αντιμετωπίσουν τους εξεγερμένους των φυλακών, τους καταληψίες του Πολυτεχνείου, τους απεργούς, τους αγρότες, τους κτηνοτρόφους...

Μιας κοινωνικής "ειρήνης" που μας φέρνει στο νου τη σιγή ενός νεκροταφείου, παρά την άνοιξη του αυτοκαθορισμού της ζωής μας, της αρμονίας των ισότιμων κοινωνικών σχέσεων.

Η αλληλεγγύη μας στους αγωνιζόμενους ανθρώπους και η ενδυνάμωση των κοινωνικών αγώνων δεν αποτελεί για μας ένα ρομαντικό, ξεπερασμένο παρελθόν, αλλά καθημερινή αναγκαίότητα για την προσέγγιση μιας ελεύθερης ζωής.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΔΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ
ΝΑ ΑΡΘΕΙ Η ΟΜΗΡΙΑ ΤΩΝ 10 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ που η καταδίκη τους

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ-ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ από ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ, ΝΟΜΙΚΗ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ, ΜΙΘΕ, ΧΗΜΙΚΟΥΣ-ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ, ΑΣΟΕΕ, ΤΕΙ ΑΘΗΝΩΝ, ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

προκήρυξη που μοιράστηκε στη συγκέντρωση από συντρόφους

Μαθητική παρέμβαση στους αγώνες των εκπαιδευτικών

Η πρωτοβουλία για τούτη την παρέμβαση από μαθητές οι οποίοι έχουν συνειδητοποιήσει την κρίσιμη κατάσταση του εκπαιδευτικού συστήματος και την ανάγκη για ριζική αλλαγή αυτού, μέσα από ουσιαστικές, αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Οι μαθητές ως άμεσοι αποδέκτες των επιπτώσεων της υπάρχουσας διδασκαλικής και γενικότερα εκπαιδευτικής διαδικασίας έχουν γνώμη, που πρέπει ν' ακουστεί με τη δέουσα σοβαρότητα και προσοχή.

Η συγκεκριμένη αυτή θεωρούμενη μέσα στα πλαίσια της βάρβαρης καπιταλιστικής ανασυγκρότησης που στόχο έχει την επίθεση στα κεκτημένα των εργαζόμενων, έχει ιδιαίτερη σημασία για το λόγο ότι πραγματοποιείται από τη συγκεκριμένη κοινωνική υποομάδα που έχει αναλάβει την ευθύνη της πνευματικής μας καλλιέργειας. Χαιρετίζουμε λοιπόν, αυτή την συγκέντρωση θεωρώντας δίκαια τα αιτήματά σας, ως μία μορφή ταξικής αντιπαράθεσης και είναι πλέον χρέος μας να ταχτούμε στο πλευρό σας.

Παράλληλα όμως θεωρούμε χρέος μας να επισημάνουμε την ματαιότητα των αγωνιστικών πυροτεχνημάτων, των κινητοποιήσεων δηλαδή, που περιορίζονται σε ολιγοήμερες απεργίες ή στάσεις εργασίας. Είναι φανερό πλέον ότι ο πολιτικός και οικονομικός αντίκτυπος που έχουν τέτοιας μορφής αγώνες είναι μηδαμινός. Στην πραγματικότητα μεγάλο μέρος της ευθύνης για τους υποτονικούς αυτούς αγώνες, αναλογεί σ' εσάς όπου για μια σειρά ετών τους ανέχεστε. Θα περιμέναμε ποιοτική αναβάθμιση των αγώνων και περισσότερη ένταση από εσάς.

Είναι θλιβερό το γεγονός ότι οι διεκδικήσεις περιορίζονται στον οικονομικό τομέα, ενώ παραβλέπεται η ποιοτική αλλαγή του εκπαιδευτικού συστήματος. Μία ποιοτική αλλαγή που δεν σημαίνει αποκλειστικά την υλικότεχνική υποδομή και την χρηματοδότηση της εκπαίδευσης, αλλά γενικότερα τη βελτίωση του παρεχόμενου τρόπου διδασκαλίας, τόσο στην μορφή όσο και στο περιεχόμενό του.

Επιθυμούμε να έχουμε κοινό στόχο τη δημιουργία πραγματικά ελευθεριακής παιδείας και όχι την διαιώνιση της υπάρχουσας εκπαίδευσης, που στόχο έχει να παράγει υπηρέτες και οπαδούς του συστήματος.

Μια ελευθεριακή παιδεία προ-

υποθέτει:

- ♦ κατάργηση της απο καθ' έδρας διδασκαλίας και αντικατάστασή της από σχέσεις συνεργασίας.
- ♦ δυνατότητα επιλογής βιβλίων για το κάθε μάθημα.
- ♦ αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες με στόχο το αυτοδιαχειριζόμενο σχολείο.
- ♦ κατάργηση της ιεραρχίας και αντικατάσταση της από μικτά συμβούλια μαθητών - καθηγητών που προάγουν τις σχέσεις συνεργασίας και ευθύνης.

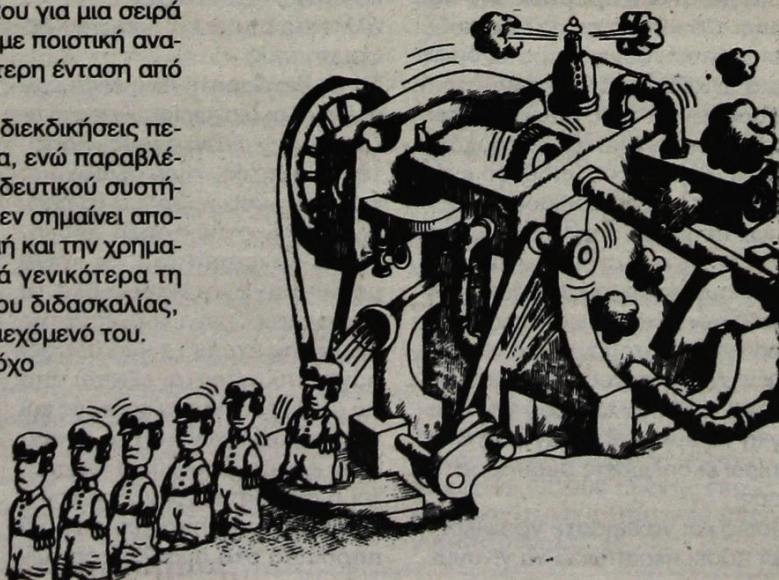
Να υπενθυμίσουμε το σύνθημα που φώναζαν εκατοντάδες μαθητές κατά την διάρκεια των τελευταίων κινητοποιήσεων μας:

Θέλουμε παιδεία ελευθεριακή και όχι εκπαίδευση καπιταλιστική!

Μάης '96

Από τα χανιώτικα σχολεία
Αναρχικοί Μαθητές

(προκήρυξη που μοιράστηκε στη συγκέντρωση εκπαιδευτικών από Χανιά - Ρέθυμνο)

Λευτεριά στους ομήρους του κοινωνικού πολέμου στο Μεξικό

Ωκτό Φλεβάρη 1995: Στην μεξικάνικη πρωτεύουσα, συλλαμβάνεται μετά από έφοδο στο σπίτι της η Maria Gloria Benavides Guevara. Την ίδια μέρα, συλλαμβάνεται στη Chiapas ο άντρας της Benavides, ο Jorge Javier Elorreaga Berdegue, δημοσιογράφος και διαμεσολαβητής στις συνομιλίες κυβέρνησης-EZLN. Η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι η Maria Gloria Benavides και ο Jorge Javier Elorreaga ήταν μέλη της διοίκησης του EZLN, με τα ονόματα, αντίστοιχα, "Subcomandante Elisa" και "German". Την ίδια μέρα επίσης, η αστυνομία εισέβαλε σε ένα σιδηρουργείο στη Yanga της πολιτείας Veracruz, όπου και συνέλαβε τους Ricardo Hernandez Lopez, Hilario Martinez Hernandez, Martin Trujillo Barajas, Luis Sanchez Navarrete, Alvaro Castillo Granados, Hermelinda Garcia Zapagua και Rosa Hernandez, κατηγορώντας τους

για μέλη του EZLN. Λίγο αργότερα, στο Cacalomalcan της πολιτείας του Μεξικό, συνελήφθησαν, κατηγορούμενοι ως μέλη του EZLN και οι Patricia Jimenez, Celia Martinez, Ofelia Hernandez, Joel Martinez, Fernando Dominguez, Gerardo Lopez, Brenda Rodriguez και Gonzalo Sanchez Navarrete.

Το σκηνικό είχε πλέον στηθεί. Η κυβέρνηση ανακοινώνει ότι η εξέγερση των ζαπατίστας είναι μια "κομμουνιστική συννομωσία" καθοδηγούμενη από κάποιον Fernando Yanez Munoz ή "Comandante German". Εκδίδεται ένταλμα εναντίον του Fernando Yanez, όπως επίσης και εναντίον του Rafael Sebastian Guillen Vicente, που υποτίθεται είναι το πραγματικό όνομα του Subcomandante Marcos αλλά και εναντίον άλλων, οι οποίοι υποτίθεται αποτελούν, μαζί με τους Maria Gloria Benavides, Jorge Javier Elorreaga, Fernando Yanez Munoz και Rafael Sebastian

Το Φλεβάρη του 1995, η κυβέρνηση του Μεξικό, έδωσε στη δημοσιότητα ονόματα 17 ατόμων που είχαν συλληφθεί σε διάφορα σημεία της χώρας, ανακοινώνοντας παράλληλα την "αποκάλυψη της συννομωσίας του EZLN" και διατάζοντας την εισβολή στρατιωτικής δύναμης 60.000 ανδρών στην περιοχή των Ζαπατίστας.

Guillen, τη μυστική διοίκηση των ζαπατίστας. Η κυβέρνηση δηλώνει ότι δεν υπάρχει ούτε εξέγερση, ούτε Παράνομη Επαναστατική Επιτροπή Ινδιάνων, αλλά μια συννομωσία, ελεγχόμενη από σκοτεινές δυνάμεις. Ακούγονται απίστευτα

σενάρια, γαρνιρισμένα με κατασκοπικές, αλλά και σεξουαλικές φαντασιώσεις: πίσω από τους ζαπατίστας βρίσκεται η βάσκιχη ETA, το Βατικανό, το Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ, κλπ, από κεκτημένη ταχύτητα ορισμένοι αναφέρονται ακόμα και στην μακαρίτισσα ΕΣΣΔ, ενώ σκανδαλιστικές φήμες για τις ερωτικές σχέσεις της Maria Gloria Benavides με τον Rafael Sebastian Guillen, τον υποτιθέμενο Subcomandante Marcos, διαχετεύονται προς τέρψιν της πανταχού παρούσας τηλεμάζας.

Δύο βδομάδες αργότερα, η εισβολή του κυβερνητικού στρατού στα ζαπατιστικά εδάφη, με στόχο, υποτίθεται, τη σύλληψη του Rafael Sebastian Guillen, ανακόπτεται, μετά τις επανειλημμένες διαδηλώσεις στην μεξικάνικη πρωτεύουσα εκατοντάδων χιλιάδων ατόμων που με κεντρικά συνθήματα "είμαστε όλοι ζαπατίστας" και "είμαστε όλοι Marcos" έδωσαν την κατάλληλη απάντηση στα κυβερνητικά σενάρια. Οι συλληφθέντες από τη μεριά τους, δηλώνουν ότι δεν ανήκουν στον EZLN, αλλά υποστηρίζουν τον αγώνα του και θεωρούν δίκαια τα αιτήματά του. Συγχρόνως, καταγγέλλουν τις προφανείς σκοπιμότητες των κυβερνητικών φαντασιώσεων και την ανυπαρξία σε βάρος τους στοιχείων.

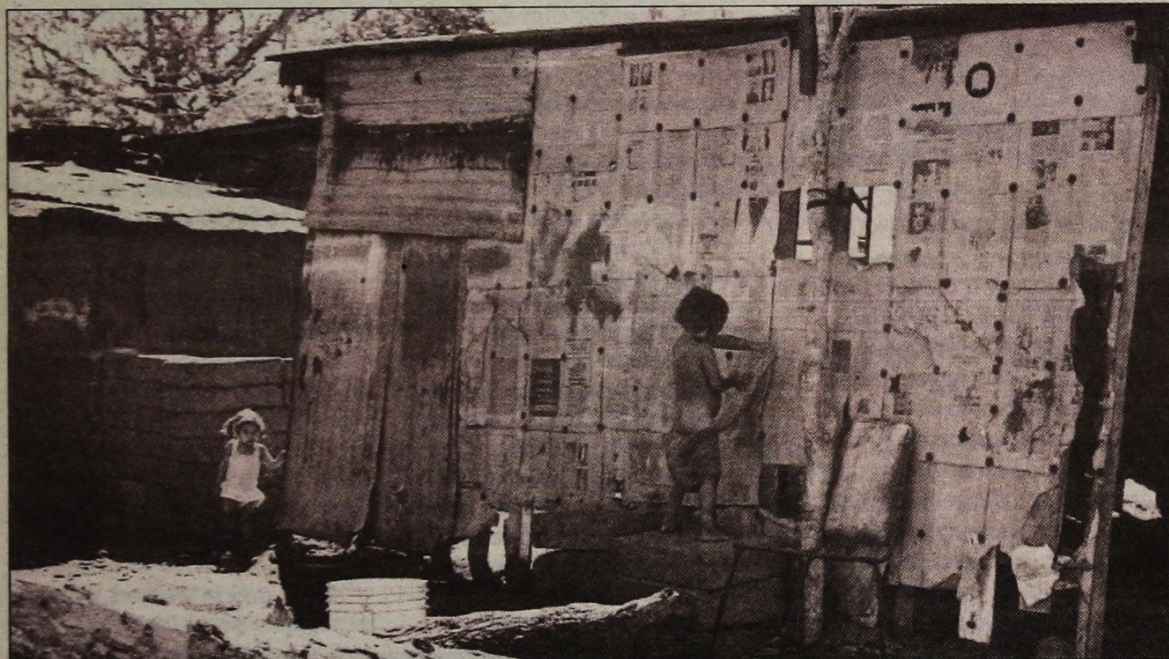
Στις 15 Ιούλη 1995, μετά από 156 μέρες κράτησης, αποφυλακίζεται η Maria Gloria Benavides, η υποτιθέμενη "Subcomandante Elisa", λόγω πλήρους έλλειψης στοιχείων.

Στις 22 Οκτώβρη 1995 συλλαμβάνεται ο Fernando Yanez Munoz, ο υποτιθέμενος ανώτατος διοικητής του EZLN, ή "Comandante German", σύμφωνα πάντοτε με την αστυνομία. Ο 50χρονος Fernando Yanez συμμετείχε τη δε-

καετία του '70, μέχρι τη σύλληψή του, στις αντάρτικες μεξικάνικες οργανώσεις της εποχής. Τα τελευταία χρόνια είχε εξαφανισθεί, γεγονός που οι διωκτικές αρχές το είχαν χρησιμοποιήσει για να τον εμπλέξουν στο σενάριο της "συννομωσίας του EZLN". Δυστυχώς γι'αυτές, με τη σύλληψή του το σενάριο κατέρρευσε, αφού λίγες μέρες μετά αναγκάστηκαν να τον απελευθερώσουν, αφού δεν υπήρχε το παραμικρό στοιχείο που θα μπορούσε να υποστηρίξει τις κυβερνητικές φαντασιώσεις.

Πα'όλα αυτά, συνεχίζεται η κράτηση τόσο των εφτά συλληφθέντων της Yanga και των οχτώ του Cacalomalcan, όσο και του Jorge Javier Elorreaga Berdegue. Ο τελευταίος στις 2 Μαΐου καταδικάστηκε σε 13 χρόνια φυλάκιση για "τρομοκρατικές ενέργειες, εξέγερση και συννομωσία" θεωρούμενος ως ένας από τους ηγέτες των ζαπατίστας.

Στο μεταξύ, συνεχίζεται ο βρώμικος πόλεμος και η δράση των παρακρατικών συμμοριών στη Chiapas. Στις 14 Απρίλη τα μέλη της παράστρατιωτικής ομάδας "Los Chinchulines" απήγαγαν τον Sebastian Aguilar Vazquez, πρόεδρο του Περιφερειακού Συντονιστικού Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Chilon. Στις 18 Απρίλη, κατέλαβαν το δημαρχείο του ίδιου οικισμού και στις 22 Απρίλη όρισαν δικό τους δημοτικό συμβούλιο. Λίγες μέρες αργότερα, στις 24 Απρίλη, η κυβέρνηση των ΗΠΑ ανακοίνωσε ότι θα παραχωρήσει στη μεξικάνικη κυβέρνηση 75 ελικόπτερα τύπου H-1, που "χρησιμοποιούνται για άμεση μετακίνηση στρατευμάτων σε δύσβατες περιοχές", όπως η ζούγκλα Lacandona για παράδειγμα...

Έφτασε μια ακόμα πρωτομαγιά. Αυτή η ημέρα δεν είναι μέρα γιορτής, είναι μια ακόμα μέρα αγώνα των εργατών. Είναι μια ημέρα που η κραυγή του αγώνα για την ελευθερία ακούγεται πιο δυνατά, καθώς όλοι οι εργάτες του κόσμου στρέφουμε τη ματιά μας στο παρελθόν για να αρχίσουμε να οικοδομούμε το μέλλον. Είναι η ημέρα κατά την οποία οι εργάτες όλου του κόσμου, οι εργάτες της υπαίθρου και οι εργάτες των πόλεων, αγκαλιαζόμαστε αδελφικά στον αγώνα ενάντια στη σκλαβιά των μηχανισμών της αυτοκρατορίας του χρήματος.

Είναι η ημέρα που η εξέγερση έγινε πραγματικότητα και κράτησε, στο πέρασμα των χρόνων, την ελπίδα ζωντανή. Είναι η ημέρα που ο κόσμος στρέφει το βλέμμα του στο εσωτερικό των εργοστασίων, στην αχανή γεωγραφία των φυτειών, στα εργασιακά κέντρα του τριτογενή τομέα: νοσοκομεία, σχολεία, μέσα μεταφοράς, εταιρείες ηλεκτρισμού, ύδρευσης... είναι η ημέρα που βλέπουμε στους δρόμους αυτούς που αγωνίζονται εκεί για την επιβίωση. Είναι η ημέρα που όλος ο κόσμος πρέπει να καταλάβει ότι οι εργάτες είμαστε εδώ, αποφασισμένοι να αγωνιστούμε για να διατηρήσουμε και να διευρύνουμε αυτά που έχουμε κατακτήσει, αλλά και να αγωνιστούμε για να κάνουμε καλύτερο τον κόσμο που μας άρπαξαν οι ισχυροί, αποφασισμένοι να αλλάξουμε τον κόσμο, να οικοδομήσουμε ένα

Πρωτομαγιάτικο μήνυμα από τη φυλακή

καινούργιο κόσμο. Αυτός ο κόσμος πρέπει να μας προσέξει, γιατί ήδη η φλόγα της ελπίδας φωτίζει όλες τις καθαρές καρδιές, που χτυπούν στον ίδιο ρυθμό σε όλες τις γωνιές της γης.

Σήμερα, οι εργάτες όλου του κόσμου τιμούμε τη μνήμη όσων, με αξιοπρέπεια κι αποφασιστικότητα, μας απέδειξαν πως όταν οι εργάτες αποφασίζουν ότι δεν θέλουν πια να είναι σκλάβοι, η αυτοκρατορία του χρήματος δεν είναι και τόσο ανίκητη. Τιμούμε τη μνήμη τους, αποδεικνύοντας ότι ο αγώνας δεν τελείωσε μια πρωτομαγιά του περασμένου αιώνα, αλλά και σήμερα συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε για να υπερασπιστούμε τις κατακτήσεις για τις οποίες εκείνοι έδωσαν τη ζωή τους, συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε για να καλυτερεύσουμε τον κόσμο όπως κι εκείνοι το ονειρεύτηκαν, συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε για να μην είμαστε σκλάβοι των μηχανών.

Τιμούμε τη μνήμη των νεκρών του Σικάγο, τραγουδάμε γι'αυτούς τους ύμνους της ελπίδας και της ελευθερίας, αποδεικνύουμε πως όλες οι μέρες είναι ίδιες με την πρωτομαγιά, πως όλες τις μέρες αγωνιζόμαστε για να είμαστε καλύτεροι, πως η δύ-

ναμη των εργατών μεγαλώνει κάθε μέρα, πως κάθε μέρα που περνά τα οράματά μας γίνονται όλο και λιγότερο οράματα, μέχρι που το όνειρο να γίνει πραγματικότητα. Όλες τις μέρες θρεφόμαστε από την ελπίδα που εκείνοι γέννησαν.

Τιμούμε τη μνήμη εκείνων των ανθρώπων που προτίμησαν το θάνατο από μια εξευτελιστική ζωή, που μας δίδαξαν ότι ο αξιοπρεπής θάνατος είναι προτιμότερος από μια ζωή υποταγμένη. Τιμούμε τη μνήμη εκείνων των ανθρώπων αποδεικνύοντας πως, παρ'όλο που η τυφλή εξουσία του χρήματος προσπαθεί να φимώσει και να δολοφονήσει την τίμια φωνή της ανθρωπότητας, δεν θα καταφέρει ποτέ να σβήσει την εξέγερση και την οργή από τις φλογισμένες καρδιές που έχουν πια ανάψει σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Δεν θα μπορέσει ποτέ ούτε να φимώσει ούτε να φυλακίσει τα όνειρα.

Δεν θα μπορέσει ποτέ να συγκρατήσει τη φλόγα της ελπίδας, που προχωρά ασταμάτητη ενάντια στις αλυσίδες που σήμερα μας δένουν αλλά που σύντομα θα σπάσουμε. Η τυφλή εξουσία του χρήματος δεν θα μπορέσει ποτέ να σταματήσει τη συντριπτική ορμή του λαού και των εργατών που ορ-

γανώνονται και αγωνίζονται για έναν καλύτερο κόσμο, "έναν κόσμο που θα χωράει πολλούς κόσμους", έναν κόσμο όπου όλοι θα μπορούμε να ΖΗΣΟΥΜΕ.

Σήμερα, ο λόγος αυτών που ποτέ δεν τους άκουσαν, πλημμυρίζει τα παλάτια των ισχυρών, αντηχεί στ'αυτιά τους, τους τρομάζει. Σήμερα, η φωνή αυτών που οπλίζονται με λόγο και αλήθεια, αρχίζει να ρέει σαν κρυστάλλινο νερό, σαν λιαχτίδα, και μετατρέπεται σε ορμητικό ποτάμι που διασχίζει τούς ωκεανούς μεταφέροντας το μήνυμά της εξέγερσης σε όλους τους εργάτες, σε όλες τις ηπείρους.

Σήμερα, ξαναλέμε ότι ο αγώνας συνεχίζεται και τίποτα δεν θα τον σταματήσει, μέχρι να οικοδομήσουμε ένα καινούργιο κόσμο, γεμάτο από πολλούς κόσμους. Σήμερα είναι η ημέρα που οι ωκεανοί φτάνουν με τα μηνύματά τους μέχρι εμάς.

Περιμένουμε το μήνυμα, οργανωμένοι κι ενωμένοι. Ελευθερία, δικαιοσύνη, δημοκρατία κι αξιοπρέπεια για όλους.

Φυλακές Varonil, Πόλη του Μεξικού, 1η Μάη 1996

Οι συλληφθέντες στη Yanga της Veracruz: Hilario Martinez Hernandez, Ricardo Hernandez Lopez, Luis Sanchez Navarrete, Alvaro Castillo Granados, Martin Trujillo Barajas, Rosa Hernandez Hernandez, Hermelinda Garcia Zapagua.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΜUMIA ABU JAMAL

“... Θρησκεία μου η επανάσταση!”

Ο Μ.Α. Jamal περίμενε σ' ένα μικρό δωμάτιο πίσω από ένα γυάλινο παράθυρο. Ήταν με χειροπέδες. Ήταν όμως φανερό πως το κράτος δεν είχε καταφέρει να χαλιναγωγήσει το επαναστατικό του πάθος. Για 22 ώρες τη μέρα βρίσκεται κλεισμένος στο δύο επί τρία κελί του.

Μ. Α. J.: Είμαι καλά. Το μυαλό μου λειτουργεί μια χαρά. Παραμένω πολύ δραστήριος. Γράφω συνεχώς. Διαβάζω ο,τιδήποτε πέσει στα χέρια μου. Σκέφτομαι, ονειρεύομαι ελπίζω και δουλεύω. Άρα είμαι πολύ καλά. Μόλις χθες, 27 του Μάρτη, ολοκληρώθηκε η τριήμερη ακροαματική διαδικασία στη Φιλαδέλφεια. Η εθνική επιτροπή για τη θανατική ποινή. Ήταν πολύ αμφιλεγόμενη. Εκνεύρισε τις αρχές. Δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένοι με την ύπαρξη της επιτροπής. Είναι όμως η πρώτη από τις πέντε τοπικές επιτροπές και είχε μια αναμφισβήτητη επιτυχία. Κι αυτό γιατί έλαβε χώρα στην Νο 1 πόλη της θανατικής ποινής, που είναι η Φιλαδέλφεια. Έλαβε χώρα στο Δημαρχείο, όπου 80% των θανατοποινιτών καταδικάστηκαν. Ήταν ένα χτύπημα.

Δημ.: Μπορείς να μας δώσεις ένα χρονικό της υπόθεσής σου; Τι γίνεται με τις εφέσεις;

Μ. Α. J.: Αυτή τη στιγμή περιμένω τη σύγκληση του Ανώτατου Δικαστηρίου της Πενσυλβάνια, που είναι ένα αιρετό σώμα από 7 δικαστές, οι περισσότεροι από την Πενσυλβάνια. Μεταξύ αυτών εί-

ναι ο Ron Castillo, που είναι ο πρώην εισαγγελέας της Φιλαδέλφειας ο οποίος στην πρώτη έφεση είχε ζητήσει την καταδίκη μου σε θάνατο. Δεν ξέρω, ούτε μπορώ να προβλέψω πότε θα εκδώσουν απόφαση. Αλλά θα το κάνουν σύντομα. Νομίζει κανείς πως όταν είσαι θανατοποινίτης και έχεις ακόμη λίγες βδομάδες ή μήνες ζωής, τότε το κράτος, η κυβέρνηση δεν παρεμποδίζει την πρόσβασή σου στο νομικό υλικό, την έρευνα, τους δικηγόρους. Ε λοιπόν, αυτό ακριβώς κάνουν. Κάποιοι που βρίσκεται στη δεύτερη φάση, που έχει μια βέβαιη ημερομηνία θανάτου, με τις παρούσες συνθήκες δε μπορεί να πάει σε μια νομική βιβλιοθήκη να ερευνήσει για την υπόθεσή του, να γράψει, να κάνει ο,τιδήποτε. Γι' αυτήν την ταξική δράση αγωνιζόμαστε εδώ, στο δυτικό τομέα του Πίτσμπουργκ, όπου βρισκόμαστε 11 μελλοθάνατοι.

Έχω επίσης υποβάλλει μήνυση κατά του National Public Radio για την παραβίαση της Πρώτης Τροποποίησης των δικαιωμάτων μου κατά την οποία είχα τη δυνατότητα και το έκανα να γίνω ραδιοφωνικός σχολιαστής. Κι αυτό έγινε για πολιτικούς λόγους. Σταμάτησαν την εκπομπή μου μετά τις πολιτικές πιέσεις, από γερουσιαστές και αξιωματικούς της Αστυνομίας.

Υπάρχει ένα μύθος για τις φυλακές ότι είναι εξοχικές λέσχες. Οι πολιτικοί προσπαθούν να μας πείσουν γι' αυτό. Φυσικά κανείς δε βιάζεται να μπει στη φυλακή. Φαντάσου ότι ζεις στο υπνοδωμάτιο σου 22 ή 23 ώρες τη μέρα. Και μια άλλη ώρα στο κελί.

Υπάρχουν διάφορα είδη φυλακών σε διάφορες πολιτείες και υπό διαφορετικά συστήματα. Υπάρχουν φυσικά μερικές καλύ-

Ο Mumia Abu Jamal ήταν από τα ιδρυτικά μέλη του κόμματος των Μαύρων Πανθηρών, καθώς και γραμματέας πληροφοριών στο παράρτημα της Φιλαδέλφειας στα τέλη της δεκαετίας του '70. Ήταν γνωστός ως “η φωνή των αφώνων” και ενεργός στο σύλλογο των μαύρων δημοσιογράφων της Φιλαδέλφειας. Στις 9 Δεκεμβρίου του 1981 οι μπάτσοι προσπάθησαν να τον δολοφονήσουν στη μέση του δρόμου. Ο Mumia νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο και στη συνέχεια συνελήφθη με την κατηγορία της δολοφονίας ενός μπάτσου. Το 1982 ο Abu Jamal καταδικάστηκε σε θάνατο από ένα σχεδόν στο σύνολό του λευκό δικαστήριο. Κρατείται σε συνθήκες απομόνωσης εδώ και 13 χρόνια περιμένοντας την εκτέλεσή του και όλα αυτά τα χρόνια δεν έχει σταματήσει να αγωνίζεται. Τα άρθρα του σχετικά με τον ρατσισμό, την θανατική ποινή, την καταστολή κ.α. συνεχίζουν και συνεχίζουν να έχουν απήχηση στην κοινωνία -κυρίως στην μαύρη κοινότητα.

τερες, μερικές χειρότερες. Αλλά η φυλακή είναι φυλακή, είναι μια φυσική τρύπα της κόλασης. Και όταν πρόκειται για την πραγματικότητα των θαλάμων θανάτου, όπου κάποιοι δεν εκτίει απλώς μια ποινή, αλλά μιαν άχρονη ποινή που διαρκεί μέχρι το θάνατό του, μιλάμε για ένα ιδιαίτερο είδος κόλασης, που επιφυλάσσεται για ορισμένους ανθρώπους. Γνωρίζω πως σε ορισμένες πολιτείες υπάρχει ένα αναπτυσσόμενο κίνημα που απαιτεί για ορισμένους κρατούμενους να πληρώνεται ο

κατώτατος ομοσπονδιακός μισθός. Σήμερα ωστόσο υπάρχει η τάση στις Ηνωμένες Πολιτείες να εκμεταλλεύονται κάποιοι τους κρατούμενους για το δικό τους συμφέρον, για την ευημερία τους. Έχουμε να κάνουμε με ένα φυλακισμένο εργαζόμενο στρατό. Αυτό που πρέπει να καταλάβουν οι άνθρωποι είναι πως δεν είναι προς όφελός τους να ανοίξουν την πόρτα της φυλακής. Γιατί η δουλειά που κάνουν, όποια κι αν είναι αυτή, μπορεί να γίνει φθηνότερα στη φυλακή. Και τότε... Μερικές από τις μεγαλύτερες κοινότητες σ' ολόκληρη την Αμερική, είναι οι κοινότητες των φυλακισμένων.

Δημ.: Προς τι η ανάγκη για την επανάσταση; Για ποιο είδος επανάστασης πρέπει να αγωνιζόμαστε;

Μ. Α. J.: Θα πρέπει να υπάρξει ένα νέο σύστημα ή η κατάργηση αυτού του συστήματος. Υπάρχει αρκετός πλούτος σ' αυτή τη χώρα έτσι ώστε κάθε παιδί να μορφώνεται πραγματικά. Υπάρχει αρκετός πλούτος έτσι ώστε να μη χρειάζεται να μένει κανείς σε τρύπες, σε γκέτο. Αλλά όταν υπάρχουν άνθρωποι που τάν' χουν όλα, υπάρχουν και αυτοί που δεν έχουν τίποτα.

Το πραγματικό μυστικό είναι πως είμαι ελεύθερος. Προσπάθησαν να με φυλακίσουν με κάθε τρόπο, να με σκοτώσουν στο δρόμο, και κάθε τους προσπάθεια ήταν μια ακόμη πικρή αποτυχία.

Δημ.: Μπορούμε να μιλήσουμε λίγο για το ρόλο των φυλακών στην κοινωνία; Ειδικά για τις σχέσεις τους με τις καπιταλιστικές δομές; Είναι γεγονός πως στις Α.ν. Πολιτείες σήμερα υπάρχουν 1,1 εκατομμύρια φυλακισμένοι, ο μεγαλύτερος αριθμός στο βιομηχανικό κόσμο.

Μ. Α. J.: Την εποχή του Βιετνάμ μιλούσαμε για το στρατιωτικο-βιομηχανικό πλέγμα. Τώρα έχουμε το φυλακο-βιομηχανικό πλέγμα. Οι Μαύροι, οι Λατίνοι, οι Ισπανοί, οι Μεξικάνοι στη Δύση, οι Πορτορικανοί και τα αποκαλούμενα λευκά σκουπίδια -οι φτωχοί λευκοί- στην Ανατολή, είναι σήμερα το υλικό των θαλάμων θανάτου. Είμαστε σαν τα χάμπουργκερ στα Mac Donald's, είμαστε η τροφή τους. Κι αυτό που γίνεται στο Κογκρέσο και τις τοπικές Βουλές είναι το λάδωμα της αλυσίδας μεταφοράς κρέατος, γιατί δεν υπάρχουν νόμοι πια.

Αυτό που ακούς δημόσια, στις ραδιοφωνικές συζητήσεις και στην τηλεόραση είναι “φυλακίστε τους”, “φυλακίστε τους” έλεγαν χθες. Σήμερα λένε “σκοτώστε τους”. Και όλο αυτό αποπολιτικοποιήθηκε. Είναι μια μηχανή που τροφοδοτεί τη βιομηχανία, ένα φυλακο-βιομηχανικό πλέγμα.

Οι Τζαμαϊκανοί λένε το εξής: Όποιος το αισθάνεται το γνωρίζει.

Αγωνίζομαι καθημερινά, όχι μόνο για τη δική μου ελευθερία, αλλά την ελευθερία όλων. Ακλόνητος, αγωνίζομαι για την επανάσταση γιατί πιστεύω πως η επανάσταση είναι η μόνη λύση. Δεν ντρέπομαι να χρησιμοποιήσω τη λέξη. Όταν οι άνθρωποι θα καταλάβουν τη δύναμή τους -τη δύναμή τους να λένε όχι, να λένε φτάνει πια, ας ενωθούμε για να αλλάξουμε τα πράγματα-, τότε όλα θα είναι πιθανά.

Αν αυτό το μήνυμα φτάσει στα παιδιά, στους νέους που σκέφτονται για το αύριο, τότε δε με νοιάζει τι θα κάνουν σε μένα, δε μπορούν να με σταματήσουν. Γιατί η επανάσταση είναι η θρησκεία μου.

Πηγή: από το Workers World Newspaper, φύλλο 28 Μάρτη '96

Μετανάστες: το υπόλοιπο στη διαίρεση

Τις δύο τελευταίες δεκαετίες, ένας σε κάθε 115 κατοίκους του πλανήτη μετατράπηκε μόνιμα ή προσωρινά σε πρόσφυγα ή μετανάστη. Οι λιμοί στο Σουδάν, το Μάλι, την Αιθιοπία και τη Σομαλία, οι πόλεμοι στη Βονία, τη Τσετσενία, τη Ρουάντα, το Μπουρούντι, το Τσαντ, τη Λιβερία, την Αγκόλα, τη Μοζαμβίκη, το Βιετνάμ, το Αφγανιστάν, την Καμπότζη, το Λάος, την Αλγερία, το Σαλβαδόρ, τη Νικαράγουα και το Κουρδιστάν, τα στρατιωτικά καθεστώτα στη Χιλή, την Αργεντινή, την Παραγουάη, τη Γουατεμάλα και την Αϊτή και η φτώχεια στον “Τρίτο Κόσμο” έχουν εξαναγκάσει εκατομμύρια ανθρώπους είτε να καταφύγουν σε κάποια γειτονική χώρα για να γλυτώσουν απλά τη ζωή τους είτε να αναζητήσουν καλύτερες συνθήκες ζωής στο τμήμα εκείνο του πλανήτη όπου η συσσώρευση πλούτου είναι 25 με 30 φορές μεγαλύτερη από ότι στην υπολοιπη υφήλιο. Οι αφγανοί πρόσφυγες στο Ιράν, το Πακιστάν και την Ινδία ξεπερνούν τα 2.400.000 άτομα. Οι πρόσφυγες της φυλής χούτου από τη Ρουάντα ξεπερνούν τα 1.700.000 άτομα, διασκορπισμένα στο Ζαΐρ, το Μπουρούντι, την Τανζανία και την Ουγκάντα. Οι πρόσφυγες από το Σουδάν στην Αιθιοπία και την Ουγκάντα πλησιάζουν το 1.000.000, ενώ πάνω από 2.500.000 κάτοικοι της Βοσνίας έχουν εξαναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, κατά τις πρόσφατες εθνικές εκκαθαρίσεις. Δεκάδες χιλιάδες σομαλοί κατέφυγαν στην Ύεμένη και σε άλλες γειτονικές χώρες για να γλυτώσουν από τον λιμό. Δεκάδες εκατομμύρια βορειοαφρικανοί, ανατολικοευρωπαίοι και ασιατές έχουν καταφύγει στη δυτική ευρώπη, αναζητώντας μια πιο ανθρώπινη ζωή στις χώρες-έδρες των πολυεθνικών που καταληστεύουν τη γη τους από τους φυσικούς της όρους και σκορπίζουν τον πόλεμο, τη φτώχεια και την αθλιότητα στα πέρατα της γης για να διακωλύσουν την κυριαρχία του κεφαλαίου. Καμμία συνθήκη Σένγκεν δεν θα καταφέρει να εμποδίσει την εισβολή των βανδάλων στην αυτοκρατορία. Είναι ήδη εδώ.

Υπόγειος Θάνατος

Ολόκληρος ο πλανήτης είναι σπαρμένος με εκατομμύρια νάρκες, σαν αποτέλεσμα του εμπορίου όπλων και των ανταγωνισμών των διαφόρων ομάδων εξουσίας. Υπολογίζεται πως υπάρχουν τοποθετημένες πάνω από 110 εκατομμύρια νάρκες, από τις οποίες κάθε χρόνο πεθαίνουν ή ακρωτηριάζονται 30.000 άτομα. Στην Καμπότζη υπάρχουν 10.000.000 νάρκες, μία για κάθε κάτοικο. Η χώρα έχει το μεγαλύτερο ποσοστό θυμάτων από νάρκες σε ολόκληρο τον κόσμο, ένας σε κάθε 236 κατοίκους της χώρας έχει ακρωτηριαστεί από έκρηξη. Στην Αγκόλα υπάρχουν 15 εκατομμύρια νάρκες, μια για κάθε δύο πολίτες. Στη Βοσνία υπάρχουν 3 ως 6 εκατομμύρια νάρκες. Στη Μοζαμβίκη 2 εκατομμύρια, από τις οποίες έχουν σκοτωθεί ή ακρωτηριαστεί πάνω από 15.000 άτομα από το 1976 που άρχισε ο πόλεμος. Στο Αφγανιστάν, έχουν τοποθετηθεί από το 1980 πάνω από 10 εκατομμύρια νάρκες. Σε ολόκληρο τον κόσμο, κάθε χρόνο τοποθετούνται 5 εκατομμύρια καινούργιες νάρκες, ενώ μόνο 100.000 τίθενται εκτός λειτουργίας. Η κατασκευή μιας νάρκης στοιχίζει 3\$...

πηγή INTERIM 25/4/96

DER CASTOR KOMMT

Tag

Wir auch!

2

blockieren
demonstrieren
sabotieren

Ημέρα Χ
Τα απόβλητα έρχονται
Κι εμείς επίσης
Να μλοκάρουμε
Να διαδηλώσουμε
Να κάνουμε σαμποτάζ

Το πέρασμα του Μάη

Ο Β' παγκόσμιος πόλεμος έχει λήξει με την ήττα του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος ενώ εκείνη την εποχή διαμορφώνονται απ' τους κυριάρχους οι όροι της ενσωμάτωσης και αφομοίωσης του προλεταριάτου στα γρανάζια της κοινωνίας της "Αφθονίας". Ο ψυχρός πόλεμος με τον ψευτοδιαωρισμό που επέβαλλε, ανάμεσα στον "κομμουνισμό" της ΕΣΣΔ και τον "ελεύθερο κόσμο" των ΗΠΑ ικανοποιούσε την ανάγκη των κυριάρχων για ένα νέο, πιο ολοκληρωμένο και πλήρως ελεγχόμενο status quo.

Μετά το μοίρασμα του κόσμου μεταξύ του κεφαλαίου και της ρώσικης γραφειοκρατίας, η Ευρώπη αρχίζει και μπαίνει για τα καλά στην τροχιά της λεγόμενης οικονομικής ανάπτυξης. Μια νέα συναίνεση διαμορφώνεται και διαπερνά τον κοινωνικό ιστό δημιουργώντας τους όρους της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Στη Δύση η βιομηχανική κοινωνία χαρακτηρίζεται απ' τη μαζική παραγωγή, τις μεγάλες παραγωγικές μονάδες, τη γραφειοκρατική οργάνωση και τη μαζική κατανάλωση. Το κράτος ελέγχει ένα μεγάλο μέρος της οικονομίας και παίζει κρίσιμο ρόλο στη διαδικασία συσσώρευσης κεφαλαίου και διεύθυνσης των εθνικών αγορών. Η δημιουργία συνθηκών σχετικής ασφάλειας στην απασχόληση και η διεύθυνση της αγοράς εργασίας τροφοδοτούν την πίστη στο ψέμα της συνεχούς ανάπτυξης. Τα συντηρητικά δεξιά κόμματα διαδέχονται τα σοσιαλδημοκρατικά στην εξουσία, ενώ η παραγωγή διασφαλίζεται απ' την συμφωνία κεφαλαίου και συνδικαλιστικών ηγεσιών για την αφομοίωση της εργατικής τάξης στο καταναλωτικό όνειρο. Οι σταλινικοί έπαιζαν ένα ιδιαίτερο ρόλο αφού καθοδηγούσαν τα μεγαλύτερα συνδικάτα και προσπαθούσαν να γευτούν τα περιθώρια εξουσίας που τους αναλογούσαν στα πλαίσια των δυτικών αστικών δημοκρατιών. Απ' την άλλη πλευρά τα πολιτικά συστήματα είχαν μείνει σταθερά και μονοσήμαντα για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ανίκανα να προσαρμοθούν στις νέες απαιτήσεις για έλεγχο και αφομοίωση των νέων αναγκών και υποκειμενικότητων του κοινωνικού ανταγωνισμού, με αποτέλεσμα να χρειάζονται επιτακτικά ένα εκσυγχρονισμό. Οι επιστήμες του Ανθρώπου πάντα ανίκανες να δώσουν μια αυθεντική ερμηνεία του κόσμου, τρέφοντας έτσι την κυρίαρχη ιδεολογία με νέες "αλήθειες", κήρυτταν την απόλυτη υπαγωγή του υποκειμένου στους κυριάρχους θεσμούς και εκθείαζαν την "τεράστια" αφομοιωτική δύναμη των δομών.

Η γραφειοκρατική ιδιοποίηση της κοινωνίας απ' το κράτος, ανυπαρξία στον ορίζοντα κάποιας οικονομικής κρίσης και το καταναλωτικό όνειρο είχαν πείσει αρκετούς ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για ένα κίνημα κοινωνικής απελευθέρωσης. Όμως παντού στην Ευρώπη αναδύονταν κινήματα που έστω μερικά, αν και εγκλωβισμένα στις διάφορες ποικιλίες της λενινιστικής ιδεολογίας, αμφισβητούσαν νέες πλευρές της καταναλωτικής κοινωνίας και αγωνιζόντουσαν για την πραγμάτωση νέων κοινωνικών σχέσεων.

Στην επικράτεια της κομμουνιστικής

ΕΣΣΔ οι γραφειοκράτες και οι τοπικές νομενκλατούρες προσπαθούν να αναμορφώσουν και να ανασυνθέσουν τα στοιχεία του εκμεταλλευτικού συστήματος που δείχνει τα πρώτα σημάδια κατάρρευσης. Νέες γραφειοκρατίες ανταγωνίζονται τις παλιές, εμφανίζονται κινήματα που διεκδικούν την άμεση διαχείριση της παραγωγής απ' τους εργάτες, η εργατική εξέγερση του Αν. Βερολίνου συγκλονίζει την Ανατολική Γερμανία (1953) και το κίνημα των Συμβουλίων στην Ουγγαρία το 1956 είναι ένα απ' τα αποφασιστικότερα χτυπήματα στη γραφειοκρατία. Η Τσεχοσλοβακία και η Πολωνία θα είναι οι επόμενες χώρες που θα επηρεαστούν απ' την αμφισβήτηση του κομμουνιστικού "παράδεισου" και απ' την απειλή μιας γενικευμένης εργατικής εξέγερσης. Στην Κίνα "ξεσπά" μια πολιτιστική "επανάσταση" που δεν έχει άλλο σκοπό, παρά να συγκαλύψει έναν πόλεμο ανταγωνιζόμενων γραφειοκρατιών που εμπνέονται απόλυτα από μια "ελευθερία που καθοδηγείται..." και από μια δημοκρατία που κατευθύνεται απ' το συγκεντρωτισμό" (Μάο).

Στον Τρίτο κόσμο αναπτύσσονται εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα τα οποία διεκδικούν την κρατική εξουσία ταυτόχρονα με τον αγώνα τους ενάντια στις αποικιοκρατικές δυνάμεις, με αποτέλεσμα τη χειραγώγηση τους απ' τα κομμουνιστικά καθεστώτα.

Σ' αυτά τα ιστορικά πλαίσια ξεσπά η εξέγερση του Μάη του '68 η οποία ξεκίνησε απ' τις συγκρούσεις φοιτητών - αστυνομίας και επεκτάθηκε σ' ένα μεγάλο μέρος της γαλλικής κοινωνίας. Μεγάλη σημασία για το κίνημα ήταν η αυθόρμητη γενική απεργία και το κίνημα των καταλήψεων των εργοστασίων. Ένας απ' τους λόγους αποτυχίας της εξέγερσης να μεταβληθεί σε κοινωνική επανάσταση ήταν η περιχαράκωση του κινήματος σε καταλήψεις μόνο των εργοστασίων και όχι το πέρασμα σε λειτουργία της παραγωγής για επαναστατικούς σκοπούς κάτω απ' τον έλεγχο του προλεταριάτου το οποίο θα οργανωνόταν σε συμβούλια με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας. Αντί να πραγματοποιείται η επανάσταση της καθημερινής ζωής και να γενικεύεται η αντικατάσταση των εξουσιαστικών δομών από θεσμούς κοινωνικής αυτοοργάνωσης το κίνημα των καταλήψεων εγκλωβίστηκε, λόγω της έλλειψης ταξικής αυτονομίας, σε οικονομικά αιτήματα απ' τις μονοβρές των σταλινικών συνδικαλιστών. Η άρνηση των εργαζομένων να δεχθούν τις συνθήκες της Γκρενέλ (παραχωρήσεις της αστικής τάξης σε οικονομικά αιτήματα) έδειξε ότι ήταν διατεθειμένοι να προχωρήσουν περισσότερο απ' το να κάνουν καταλήψεις, αλλά δεν είχαν διαμορφώσει εκείνη τη συνείδηση που θα τους επέτρεπε να ενεργήσουν έξω απ' τα πλαίσια των συνδικαλιστικών ηγεσιών τους. Αν εξαιρέσουμε τους νέους εργάτες που πρωτοστάτησαν στις συγκρούσεις με την αστυνομία και στις καταλήψεις εργοστασίων οι περισσότεροι εργαζόμενοι δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα να μαντρωθούν μέσα στα κατελημμένα εργοστάσια κατ' επιταγή των σταλινικών.

Βέβαια μέχρι εκείνη τη στιγμή

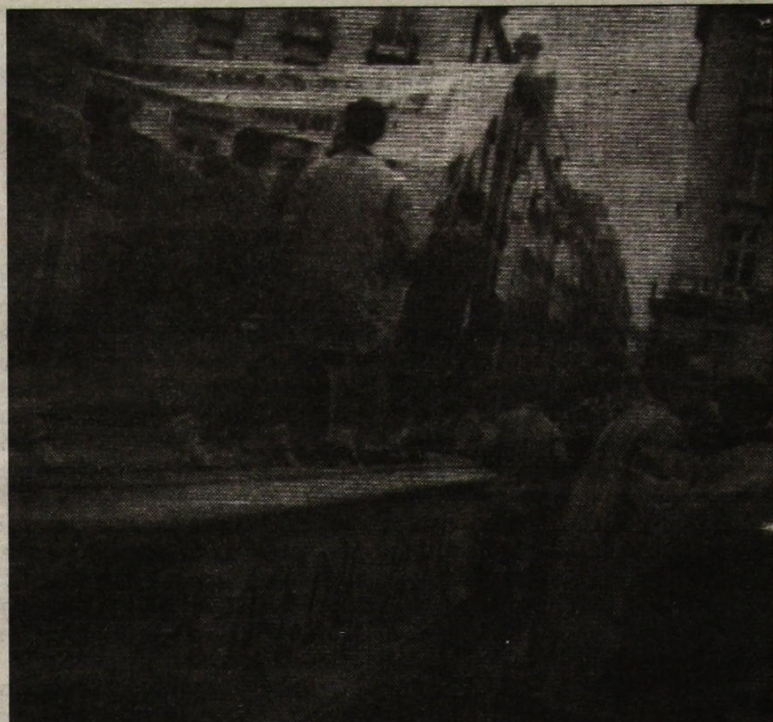
δεν υπήρχε ένα κίνημα κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης με τις κατάλληλες οργανωτικές μορφές του ώστε να ξεπεραστεί το πρόβλημα της γραφειοκρατικοποίησης του εργατικού κινήματος.

Ο Μάης του '68 ανέδειξε το κομμουνιστικό κόμμα Γαλλίας, σε κάτι που ήταν από χρόνια: τη μεγαλύτερη αντεπαναστατική δύναμη. Η αστική τάξη χρωστάει πολλά σ' αυτό το κόμμα που χρησιμοποίησε όλο το ρεπερτόριο του -συκοφαντίες, προβοκάτσιες, ψέματα, χειραγώγηση- για να πνίξει την εξέγερση και να την εγκλωβίσει στα όρια της αστικής νομιμότητας. Οι μεσότητες της εργατικής τάξης έχοντας οδηγία απ' τη Μόσχα να μην ρίξουν τον Ντε Γκώλ επειδή κινδύνευαν τα ρώσικα συμφέροντα αναγκάστηκαν τη μια στιγμή να καταδικάζουν τις απεργίες και τις καταλήψεις και την άλλη να διεκδικούν την πρωτοβουλία για την δημιουργία τους.

Ενώ διακήρυτταν τη συμμόρφωσή τους στη νομιμότητα και την "δημοκρατία" όταν είδαν ότι κινδυνεύουν να αποκαλυφθεί ο ρόλος τους μετά την συνθήκες της Γκρενέλ ζητούσαν "λαϊκή" κυβέρνηση.

Ένα από τα αποτελέσματα του Μάη ήταν ότι καταδείχτηκε σε πολλά τμήματα της γαλλικής κοινωνίας ο ρόλος των σταλινικών. Οι αριστοί και σε αυτήν την περίπτωση απέδειξαν πως όταν τους δοθεί η ευκαιρία να αντικαταστήσουν το κομμουνιστικό κόμμα είναι κάτι παραπάνω από πρόθυμοι να το κάνουν. Ευθύνονται για το σαμποτάρισμα των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών της γενικής συνέλευσης της κατελημμένης Σορβόνης, προσπάθησαν να εμποδίσουν την δημιουργία επιτροπών εργατών - φοιτητών και όταν ξέσπασε το κίνημα των καταλήψεων αυτοί πρότειναν τη δημιουργία απεργιακών επιτροπών (sic!) απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες στις οποίες βέβαια πλειοψηφούσαν οι σταλινικοί. Ενώ ήδη υπήρχε μία ποικιλία από τροτσικιστικά και μαοϊκά κομματίδια και σχέτες και όταν το κίνημα έπαιρνε τις πιο δυναμικές μορφές του αυτοί δεν έκαναν τίποτε άλλο απ' το να κηρύττουν ότι όλα γίνονται πολύ βεβιασμένα αφού λείπει το κόμμα της πρωτοπορίας!

Αν και μέσα απ' το κίνημα του Μάη αμφισβητήθηκαν πολλές νέες πλευρές του εκμεταλλευτικού συστήματος (σεξουαλική καταπίεση, ιατρική καταστολή, τέχνη διαχωρισμένη σφαίρα της κοινωνικής ζωής) έλειπε εκείνη η συνολική ανατρεπτική συνείδηση και οι οργανωτικές μορφές της που θα αντιμετώπιζαν με αποτελεσματικότητα τις ιεραρχίες, τις γραφειοκρατικές οργανώσεις, τους μηχανισμούς αφομοίωσης και ενσωμάτωσης του προλεταριάτου, την χειραγώγηση και τον έλεγχο από μια γραφειοκρατική ελίτ που διευθύνει και ιδιοποιείται τη συνολική παραγωγή της κοινωνίας και αυτή την ίδια. Η έλλειψη αυτής της συνείδησης οδήγησε στην αφομοίωση και στο διαχωρισμό των -έτσι κι αλλιώς- μερικών αιτημάτων που συντέλεσαν έτσι στον εκσυγχρονισμό της εξουσίας που το πολύ τον είχε ανάγκη εκείνη την περίοδο. Αρκετοί μάλιστα απ' αυτούς που τα μνήματα ανακήρυξαν ηγέτες του κινήματος επιδόθηκαν στον καριερισμό εκμεταλλευόμενοι όσο μπο-

ρούσαν τον οποιοδήποτε ρόλο που έπαιξαν στην εξέγερση ("Φαντασία στην εξουσία").

Ο Μάης του '68 αποτελεί έκφραση μιας ιστορικής διαδικασίας κι ενός κινήματος που διέλυσε το μύθο της καλο-λαδωμένης, καλο-οργανωμένης κοινωνίας της κατανάλωσης απ' την οποία είχαν εξαλειφθεί οι αντιφάσεις και οι ανισότητες και μόνο ορισμένα περιθωριακά ζητήματα είχαν μείνει για να λυθούν. Ο Μάης του '68 έθιξε το ζήτημα του διαχωρισμού σε διευθυντές και εκτελεστές, κατέδειξε τις νέες ανισότητες και τη σαθρότητα της κοινωνίας που τυφλώνεται απ' την κατανάλωση αποδεικνύοντας ότι μπορούν να δημιουργηθούν οι συνθήκες για μια επαναστατική συνείδηση. Ο Μάης αποτελεί έκφραση εκείνου του κινήματος της δεκαετίας 60 -70 που αναζήτησε το νέο ρόλο της υποκειμενικότητας μέσα στην επαναστατική διαδικασία αποδεικνύοντας ότι δεν είναι μόνο οι οικονομικές κρίσεις και οι αντικειμενικές ανάγκες (πχ πείνα, επιβίωση) που γεννούν την ανάγκη της εξέγερσης, αλλά και η ικανοποίηση εκείνων των αναγκών που συμβάλουν στην πολύπλευρη και συνολική απελευθέρωση του ανθρώπου. Επίσης έθεσε το ζήτημα της αυτο-

νομίας των κινήματων απελευθέρωσης από κόμματα που διεκδικούν το ρόλο να εκπροσωπούν τη συνείδηση αυτών των κινήματων και να δρουν στο όνομα τους.

Το κίνημα αυτό έφερε την ανανέωση των επαναστατικών υποκειμένων ξεπερνώντας την παλιά μαρξιστική αντίληψη ότι κέντρο της επαναστατικής διαδικασίας είναι ο συνδικαλισμένος εργάτης που αποκτά συνείδηση μέσα απ' τους εργατικούς αγώνες και εκπαιδεύεται στην κατανόησή της απ' το κόμμα της πρωτοπορίας. Δεν είναι λίγες οι φορές που ο Μάης έγινε το "πρότυπο" για εξεγέρσεις και ανταρσίες που γεννούσε ο κοινωνικός ανταγωνισμός αποτελώντας έτσι το σημείο αναφοράς για ποικίλες ιδεολογικοποιήσεις, διαστρεβλώσεις ακόμα και εμπορευματοποιήσεις απ' την πλευρά των κυριάρχων. Αυτό που αποκάλυψε ο Μάης μέσα από την ριζοσπαστικότητα και τη δυναμική του είναι η ανάγκη συνολικής απελευθέρωσης της κοινωνίας από ένα κίνημα που δημιουργεί συνθήκες, σχέσεις, θεσμούς ελευθερίας και που συγκροτείται με όλες τις πλευρές του εκμεταλλευτικού συστήματος. Επειδή "μνήμη είναι η πράξη που εκκρεμεί" γι' αυτό θυμόμαστε το Μάη...

12 ΜΑΗ 1945: Στο Παρίσι πραγματοποιείται το πρώτο επίσημο συνέδριο της εξόριστης CNT.

12 ΜΑΗ 1986: Συμπλοκές στην Αθήνα μετά από απαγόρευση πορείας για το Τσερνόμπιλ. Εκατό συλλήψεις.

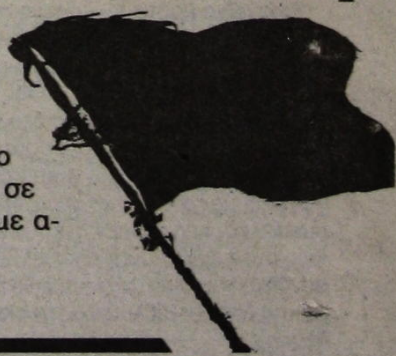
13 ΜΑΗ 1985: Τερματίζεται η κατάληψη του Χημείου μετά την ικανοποίηση του αιτήματος για απελευθέρωση των 14 συλληφθέντων της πορείας της 9/5/85.

13 ΜΑΗ 11986: Νέες συμπλοκές σε πορεία για το Τσερνόμπιλ. Τριανταεννιά συλλήψεις.

14 ΜΑΗ 1877: Κυκλοφορεί στην Πάτρα η πρώτη ανρχική εφημερίδα στην Ελλάδα, με τίτλο "Ελληνική Δημοκρατία".

14 ΜΑΗ 1940: Πεθαίνει η ανρχικοί αγωνίστρια Emma Goldman.

15 ΜΑΗ 1985: Σκοτώνεται ο Χρήστος Τσουτσουβής, σε ανταλλαγή πυροβολισμών με αστυνομικούς στου Γκύζη.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ:

Οριστική δρομολόγηση και σταδιακή νομοθετική κατοχύρωση του νέου εκπαιδευτικού μοντέλου

Τις τελευταίες μέρες υπάρχει μία ένταση στο χώρο της εκπαίδευσης. Αφορμές η διαρροή εγγράφου (δελτίου τύπου) του Υπ. Παιδείας από τους πρυτάνεις, σχετικά με την μετατροπή των πανεπιστημίων από νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου σε νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, καθώς και η απόφαση του συμβουλίου της επικρατείας σχετικά με τις πανελλαδικές εξετάσεις. Στο χορό των δηλώσεων και των αποκαλύψεων, εκτός απ' τους πρυτάνεις, τον Υπουργό Παιδείας, συμβούλους του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, μπηγαν και οι δημοσιογράφοι, για να συμπληρωθεί έτσι το παζλ. Το περίφημο έγγραφο του υπουργείου Παιδείας μιλούσε όχι απλά για ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων παράλληλα με τα δημόσια, αλλά για μετατροπή των υπάρχοντων από ΝΠΔΔ σε ΝΠΔ. Ο Γ. Παπανδρέου κατηγορήθηκε τους πρυτάνεις για λαϊκισμό και ουσιαστικά αποδεχόμενος τις παραπάνω προθέσεις που του καταλογίστηκαν, υπογράμμισε ότι το υπουργείο Παιδείας σκέφτηκε με βάση τις προτάσεις πρυτάνεων για την πιο ευέλικτη λειτουργία των δημόσιων πανεπιστημίων. Πέρα λοιπόν από τις αλληλοκατηγορίες μεριδών εξουσίας αυτό που πλέον γίνεται καταφανές δεν είναι μόνο οι προθέσεις που έχουν για την εκπαίδευση διάφοροι κύκλοι εξουσίας, αλλά ταυτόχρονα η προετοιμασία της κοινωνίας για μια νεοσυντηρητική επέλαση, δρομολόγηση και νομοθετική κατοχύρωση των αλλαγών, που θα αναμορφώσουν ριζικά το εκπαιδευτικό τοπίο.

Φυσικά κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος δεν θα μπορούσε να εκπλαγεί, αφού εδώ και 1-2 χρόνια προετοιμάζονται βαθείς τομές. Ήδη από πέρυσι υπήρχε η έκθεση των τεχνοκρατικών κύκλων του ΟΟΣΑ, το Σεπτέμβριο διαφάνηκαν και οι προθέσεις των κρατικών παραγόντων για εφαρμογή τους (Δεν υπήρξε βέβαια κάποιο νομοσχέδιο). Ακολούθησαν οι φοιτητικές κινητοποιήσεις και η δημοσιοποίηση της Λευκής Βίβλου για την εκπαίδευση και την κατάρτιση. Ειδικά η τελευταία περιέχει τη βασική φιλοσοφία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δίνει σε γενικές γραμμές τις κατευθύνσεις, που θα υλοποιηθούν σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Ασφαλώς βέβαια, η ολοκληρωμένη ριζοσπαστική κριτική θεωρία και πράξη για την εκπαίδευση δεν μπορεί να γίνεται διαχωρισμένα, έξω απ' τη συνάφειά της με την ταξική -ιεραρχική κοινωνία. Εκπαίδευση και κοινωνία είναι πραγματικά αλληλένδετα, υπάρχει μια σχέση αμφίδρομη μεταξύ τους. Η εκπαίδευση μεταδίδει τις πολιτιστικές αξίες μιας κοινωνίας στα μέλη της. Στο σύγχρονο καπιταλισμό η εκπαίδευση συμβάλει στην αναπαραγωγή των βασικών αντιθέσεων της καπιταλιστικής κοινωνίας, αναπαράγει την ιεραρχία και την κυριαρχία, μεταδίδει "αξίες" όπως η αλόγιστη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο και τη φύση, ο καταναλωτισμός και η ιδιωτέυση.

Το σχέδιο κράτους, κάσας πρυτάνεων, τεχνοκρατών ΟΟΣΑ, πολυεθνικών και Ευρωπαϊκής Ένωσης για επαναπροσδιορισμό της δομής και του περιεχομένου της εκπαίδευσης, εντάσσεται στην πλήρη προσαρμογή στις απαιτήσεις του νέου παραγωγικού μοντέλου, των νέων εργασιακών και κοινωνικών σχέσεων, όπως αυτά έχουν συμφωνηθεί με τη συνθήκη του Μάστριχτ και ειδικότερα της Λευκής Βίβλου για την εκπαίδευση.

Η ψευτοαποκέντρωση της εκπαίδευσης, η δια βίου εκπαίδευση και κατάρτιση, η ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, η καθιέρωση του εθνικού απολυτηρίου στο λύκειο, συνθέτουν το παζλ των σχεδιασμών και αλλαγών που μεθοδεύονται από πλευράς κράτους - κεφαλαίου. Ένα νέο εκπαιδευτικό μοντέλο ακόμα πιο υποταγμένο στις ανάγκες της αγοράς, με περισσότερη ευελιξία γι' αυτό το λόγο στα προγράμματα σπουδών, αλλά και η μεταπήδηση από την εκπαίδευση στην εργασία και το αντίστροφο.

Η ανεργία, η ανταγωνιστικότητα, οι τεράστιες τεχνολογικές αλλαγές, μεταφέρουν το βάρος της συνεχούς προσαρμογής στον πολίτη μας διακηρύσσοντας οι κύριοι αυτοί. Στην πραγματικότητα η ανεργία δεν οφείλεται στην έλλειψη εκπαίδευσης, όπως παραπλανητικά μας λένε οι "ειδικοί" και οι τεχνοκράτες. Σε σχέση με τις τεχνολογικές αλλαγές, αποτελεί στρατηγική της Ε. Ε. η αφομοίωση νέων επιστημονικών - τεχνολογικών γνώσεων από το εργατικό δυναμικό. Στόχος λοιπόν ένα σύστημα συνεχούς κατάρτισης που το χαρακτηρίζει η ευελιξία, ώστε σε γοργούς ρυθμούς να αφομοιώνονται οι επιστημονικοτεχνικές γνώσεις και ειδικότητες, που χρειάζεται η επιχείρηση για να γίνεται ανταγωνιστικότερη.

Παράλληλα με μια στοιχειώδη γενική γνώση, έρχεται να οικοδομηθεί η ειδική γνώση στην οποία δίνεται βάρος. Η κατατεταχισμένη - τεχνοκρατική γνώση αποτελεί την κινητήρια δύναμη του μεταβιομηχανικού πληροφοριακού μοντέλου. Ο ίδιος ο Υπ. Παιδείας έχει δηλώσει παλιότερα, ότι το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα είναι δύσκαμπτο και τυποποιημένο, με συντηρητικές λογικές κτλ. Εδώ πρέπει να προστεθεί και η έρευνα στα ΝΕΑ που επισημαίνει τα αδιέξοδα της εκπαίδευσης. Ήρθε η ώρα λοιπόν, η εξουσία να φτύσει το δημιουργήμα της, να αναδιαρθρώσει το υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα που δεν ανταποκρίνεται στις νέες συνθήκες. Στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της εξυπηρέτησης των επιλογών και των αναγκών του διεθνοποιημένου κεφαλαίου για περισσότερα κέρδη, έλεγχο και κυριαρχία.

Εδώ βέβαια πρέπει να σημειωθεί ότι πέρα απ' την προετοιμασία που κάνουν τα ΜΜΕ ως αβανταδόροι της πολιτικής εξουσίας, έχουν παράλληλα και επιμέρους συμφέροντα απ' τη νομή της πίτας της εξουσίας (βλέπε στη συγκεκριμένη περίπτωση εκπαιδευτικά προγράμματα Λαμπράκη, χορηγίες στον πολιτισμό, Μέγαρο Μουσικής και τα συμφέροντα που παίζονται σε επικείμενες ιδιωτικοποιήσεις - έμμεσες ή άμεσες στην εκπαίδευση).

Ανάλογες λοιπόν αλλαγές που συμβαίνουν στον εργασιακό τομέα, στην παραγωγική διαδικασία, στην κατάρτιση νέου εκπαιδευτικού μοντέλου, δύο χώροι που βρίσκονται στο επίκεντρο των αναδιαρθρωτικών χειρισμών κράτους και κεφαλαίου. Λιγότερο κράτος, ιδιωτικοποιήσεις, ελαστικοποίηση στην εργασία, ανάλογα και στην εκπαίδευση. Η Λευκή Βίβλος μιλάει για την αναγκαιότητα της συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα στα συστήματα εκπαίδευσης, για να ληφθούν καλύτερα υπόψη οι ανάγκες της αγοράς και η ενθάρρυνση της σύνδεσης επιχειρήσεων - εκπαίδευσης.

Στη σημερινή ελληνική πραγματικότητα έχει αρχίσει αυτή η σύνδεση επιχείρησης - ΑΕΙ και ΤΕΙ. Το ιδιωτικό

κεφάλαιο εισχωρεί στις σχολές περισσότερο. Τα γραφεία σταδιοδρομίας που ξεφυτρώνουν σα μανιτάρια, στέλνουν κόσμο (όχι φυσικά για πλήρη απασχόληση) σε επιχειρήσεις, ενώ οι πολυεθνικές χρηματοδοτούν για κατά παραγγελία έρευνα, φτηνή - είτε πάνω σε νέες τεχνολογίες είτε για δημιουργία νέων πλαστών αναγκών - διαφήμιση. Αυτά ουδεμία σχέση έχουν με κοινωνικές ανάγκες και ξέρουμε καλά για ποιον και γιατί γίνονται. Είναι ολοφάνερο ότι λειτουργούν τα περισσότερα ΑΕΙ - ΤΕΙ με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια (παρά τα όσα αποπρασσαντολιστικά λένε οι πρυτάνεις), με χαρακτηριστικότερο το γνωστό πρύτανη των ΜΑΤ και διευθυντή της "Α.Ε. Πολυτεχνείο", ο οποίος διαρρηγγύει τα ιμάτιά του όταν ακούει για κατάργηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας και ιδιωτικοποίησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια αφορούν όχι μόνο τις τεχνολογικού προσανατολισμού σχολές, αλλά και τις λεγόμενες ανθρωπιστικές. Οι οποίες μπορεί να χρηματοδοτούνται λιγότερο, επειδή έχουν να κάνουν και λιγότερο με τις απαιτήσεις της αγοράς (εκτός από μερικές περιπτώσεις π.χ. Ψυχολογία), έχουν επιφορτιστεί κυρίως το ρόλο της ιδεολογικής αναπαραγωγής, της φιλοσοφικής κάλυψης του μεταβιομηχανικού μοντέλου, του ιδεολογήματος του τέλους της ιστορίας, της ιδιότητας και συνολικότερα της δημιουργίας ενός νέου τύπου ανθρώπου.

Ο νέος ωθείται να γίνει πιο ελαστικός, να φτιάξει ένα πιο ελαστικό μοντέλο ζωής, που να ανταποκρίνεται στις ραγδαίες αλλαγές στην αγορά εργασίας αλλά και στην υπόλοιπη πραγματικότητα. Ο περιπλανώμενος εργαζόμενος που προσαρμόζεται στις διαρκείς αλλαγές συνθηκών δουλειάς, αυτός ο νέος που ζει σε μια αβεβαιότητα και ανασφάλεια.

Όσον αφορά την τριτοβάθμια ιδιωτική εκπαίδευση, είδαμε παραπάνω ότι είναι μέσα στα σχέδια και του Υπ. Παιδείας και των ευρωενωστικών τεχνοκρατικών κύκλων. Είμαστε αντίθετοι σε αυτήν την προοπτική γιατί πέρα από την οικονομική επιβίωση το κυριότερο είναι ότι είναι μια επιλογή σε μια διαδικασία αναδιαρθρώσεως με νεοφιλελεύθερα πρότυπα. Το ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα είναι κατ' εξοχήν ο χώρος όπου διδάσκονται, αναπαράγονται οι αξίες και επιλογές του σύγχρονου καπιταλισμού, όπως η αλόγιστη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η κυριαρχία του ανθρώπου στον άνθρωπο και στη φύση, η υπερεκπαίδευση, η περισσότερη εντατικοποίηση και παράλληλα η εμπνευματικοποίηση της γνώσης. Ακόμα και τα προγράμματα σπουδών καταρτίζονται απ' την ίδια την επιχείρηση, ουσιαστικά δηλαδή πρόκειται για παραρτήματα πολυεθνικών και η εκπαίδευση υπάγεται πλήρως στην αυτονομημένη καπιταλιστική οικονομία. Η αντίθεσή μας στην ιδιωτικοποίηση δε συνεπάγεται ότι αποδεχόμαστε την υπάρχουσα κατάσταση. Δεν μας ικανοποιεί μια Παιδεία εμπνευματική, εκλεκτική και ανελεύθερη και μάλιστα όταν όλα αυτά τα χαρακτηριστικά θα έπαιρναν όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, ώστε να λειτουργούν όλο και περισσότερο ασφυκτικά.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι ένας άλλος τρόπος να περάσει η ιδιωτικοποίηση, είναι η παροχή του δικαιώματος σε άλλους φορείς (π.χ. τοπική αυτοδιοίκηση) να ιδρύουν ιδιωτικά πανεπιστήμια, ώστε να αποτελέσουν μοχλό πίεσης προς τα μη

ιδιωτικά.

Συμπερασματικά πάντως, είτε μιλάμε για κρατικά οργανωμένο εκπαιδευτικό σύστημα, είτε για ιδιωτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, δεν υπάρχει παροχή γνώσης έξω απ' τις συγκεκριμένες απαιτήσεις των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων.

Όσον αφορά τώρα τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, προετοιμάζεται νομοσχέδιο για την καθιέρωση του εθνικού απολυτηρίου. Ουσιαστικά οι μαθητές είτε για να αποφοιτήσουν, είτε για να έχουν πρόσβαση στην ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευση, θα περνούν ένα στάδιο πολλαπλών εξετάσεων. Τεστ στις τρεις τάξεις του Λυκείου, εξέταση σε περισσότερα μαθήματα, γενικής κατεύθυνσης και μαθήματα εξειδίκευσης ανάλογα με την κατεύθυνση σπουδών. Βλέπουμε δηλαδή ότι το "νέο" σύστημα που με τυμπανοκρουσίες αναγγέλθηκε για να καταπολεμήσει την παπαγαλία και την παραπαδεία, στοχεύει ακριβώς στο αντίθετο. Οι εξετάσεις θα έχουν ένα ειδικό βάρος στο όλο σύστημα, τα μεγάλα φροντιστήρια θα έχουν ακόμα περισσότερους πελάτες, η εντατικοποίηση μεγαλύτερη και ο ελεύθερος χρόνος (σε μια ιδιαίτερη ηλικία) ακόμα λιγότερος, άπιαστο όνειρο. Η γνώση, η συλλογικότητα, το παιχνίδι, ο έρωτας μπαίνουν στην άκρη και αναβάλλονται επ' αόριστον.

Παράλληλα αντιμετωπίζεται και το ενδεχόμενο της ψευτοαποκέντρωσης, δηλαδή η λειτουργία των σχολείων και το περιεχόμενο σπουδών στους δήμους. Δηλαδή στα κατά τόπους αποκεντρωμένα παραρτήματα του κράτους και του κεφαλαίου, έτσι όπως είναι και λειτουργούν, στα πλαίσια αναβάθμισης της λεγόμενης τοπικής "αυτοδιοίκησης". Εδώ ακριβώς βρίσκουν πρόσφορο έδαφος οι διάφοροι ιδιώτες (ιδιωτικό κεφάλαιο), που θα χρηματοδοτεί και θα συμμετέχει μαζί και με τους δημόσιους "πεφωτισμένους" πανεπιστημιακούς συμβούλους του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και τεχνοκράτες στην κατάρτιση των αναλυτικών προγραμμάτων με μεγαλύτερη ευελιξία και πιο πιστά στις ανάγκες της αγοράς.

Μια μέση εκπαίδευση λοιπόν, που στηριζόμενη παλιότερα (και τώρα κάπως λιγότερο) στο τρίπτυχο Πατρις - Θρησκεία - Οικογένεια, "εκσυγχρονίζεται". Μπορεί ακόμα να διδάσκει την πίστη στην πατριαρχική οικογένεια, την υπακοή στον ανώτερο, τον εθνικισμό, έρχεται όμως να προσαρμοστεί και στα νέα ευρωπαϊκά δεδομένα: να πάρει μια κατεύθυνση πιο τεχνοκρατική, δημιουργίας του σύγχρονου "ευνοχισμένου" πολίτη, που είναι πιο δημοκράτης, ανεκτικός, πιο παραγωγικός για το καλό της "εθνικής οικονομίας".

Δεν πρέπει να παραληφθεί το γεγονός επίσης, ότι στο τελευταίο έγγραφο που διέρρευσε σχετικά με την ιδιωτικοποίηση, αναφερόταν η ίδρυση του εθνικού συμβουλίου παιδείας σχετικά με την αξιολόγηση ΑΕΙ - ΤΕΙ, καθώς και η καθιέρωση των ακαδημαϊκών πιστωτικών μονάδων. Δύο ακόμα βαθιές τομές στο πλαίσιο της εοκοποίησης και του νέου εκπαιδευτικού μοντέλου του διεθνοποιημένου κεφαλαίου.

Το ΕΣΥΠ (με τη συμμετοχή ΓΣΕΕ - ΣΕΒ - ΥΠΕΠΘ κτλ) που και μόνο με τη σύνθεσή του προειδεύει για τους στόχους του, αλλά και για το κλίμα εθνικής ομοψυχίας, αναπτυξιολογίας και την προσπάθεια δημιουργίας κλίματος κοινωνικής συναίνεσης και αποδοχής των επιλογών των βιομηχανών, της τεχνοκρατικής κά-

στας και της καθηγητικής ιεραρχίας. Δηλαδή την αξιολόγηση των ιδρυμάτων ανάλογα με τις απαιτήσεις της αγοράς και τη χρηματοδότησή τους.

Οι ακαδημαϊκές πιστωτικές μονάδες από την άλλη, θα δημιουργήσουν αυτό που λέμε εξοικονομμένο πτυχίο, περισσότερη εντατικοποίηση, σπάσιμο της συλλογικότητας, διάλυση πλήρη του κοινωνικού χώρου των ΑΕΙ - ΤΕΙ. Επίσης αποσυνδέει και το πτυχίο - θεσμοθετημένο από το κράτος, και παρέχει τυπικά κάποιες αφηρημένες εργασιακές ικανότητες από έστω κάποια εργασιακά δικαιώματα και δημιουργεί το έδαφος (όχι μόνο ιδεολογικά αλλά και υλικά) για την αδυναμία συλλογικής διαπραγμάτευσης, σύμβασης με το αφεντικό στο χώρο εργασίας, σε μία εποχή που η ατομική διαπραγμάτευση, οι ελαστικές συμβάσεις και η μαύρη εργασία γίνονται καθεστώς.

Πιστεύω ότι τα νέα δεδομένα στον εργασιακό και εκπαιδευτικό χώρο, στην κοινωνία γενικότερα, πρέπει να μας απασχολήσουν, να αποτελέσουν αντικείμενο ανάλυσης και ταυτόχρονα να περάσουμε στη δράση. Ανάλυση όχι με την έννοια της άσκοπης θεωρητικολογίας, όπως ίσως μερικοί βιαστούν να εννοήσουν. Ανάλυση προκειμένου να διευκολύνεται κάθε φορά η προσέγγιση των ιδιαίτερων συνθηκών, το ουσιαστικό περιεχόμενο της άρνησης και ταυτόχρονα η θέση, καθώς και η επαναθεμελίωση του απελευθερωτικού προτάγματος.

Συνοπτικά, για το χώρο των ΑΕΙ - ΤΕΙ, ενδεικτικά θα μπορούσαμε να αναφέρουμε μερικά πράγματα. Ασφαλώς η δράση κάποιων ριζοσπαστικών ομάδων, αναρχικής - αντιεξουσιαστικής, γενικότερα αυτόνομης, δεν μπορεί να εξετάζει ξεχωριστά το ΑΕΙ - ΤΕΙ, την εκπαιδευτική διαδικασία, έξω από τη συνάφειά της με την ιεραρχική κοινωνία. Έτσι λοιπόν, πέρα από ιδεολογικές διαφορές και διαφωνίες (γιατί κατά τη γνώμη μου σε μια τέτοια περίπτωση δεν είναι το πρωταρχικό η ιδεολογική "καθαρότητα") θα πρέπει να υπάγεται ένας συντονισμός ομάδων - ατόμων σε αυτούς τους χώρους. Ομάδες και άτομα που πιστεύουν σε μία αντιιεραρχική οργάνωση των αγώνων, έχουν μια διαφορετική αντίληψη για την πολιτική, όχι δηλαδή ότι είναι υπόθεση κάποιων "ειδικών", αλλά έχει την έννοια της αυτοδιαχείρισης του χώρου και του χρόνου, της συμμετοχής, της αυτοοργάνωσης. Είναι αναγκαίο να διαμορφωθεί ένα πλαίσιο αντίστασης στις νέες τεχνοκρατικές - ευρωενωστικές επιλογές, με μία αντισυντεχνιακή λογική και έναν καθολικό πολιτικό λόγο, που φέρνει τις αντιτάσεις μέσα στο ΑΕΙ - ΤΕΙ κοντά με τις αντιτάσεις με την υπόλοιπη κοινωνία, σε πείσμα των γραφειοκρατών συνδικαλιστών των φοιτητικών γκέτο. Σε μια κατεύθυνση αντιαναπτυξιακή, αντικουχρονιστική, που θα καταδεικνύει επίσης ότι η επιστήμη δεν είναι "ουδέτερη", υπηρετεί ορισμένα συμφέροντα, εκείνων που ελέγχουν την παραγωγή και τις εφαρμογές της και φυσικά εννοούμε την καθηγητική ιεραρχία και την τεχνοκρατική κάστα... Αλλά στο θέμα των προτάσεων, δράσης, θέσεων διεκδικητικών προταγμάτων θα επανέλθουμε σύντομα, ενώ πιστεύω επίσης ότι θα πρέπει να δημοσιοποιηθούν προτάσεις - θέσεις - απόψεις μέσω της εφημερίδας από άλλες ομάδες και άτομα, σε μία κατεύθυνση καλύτερου συντονισμού, με μέσο και σκοπό τη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση.